

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, LISTOPAD 2008. ■ GODIŠTE II ■ BROJ 11 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076

2 DOGAĐAJNICA

BISKUPIJSKI DAN
Jedanaesta obljetnica
požeške biskupije

NOVA GRADIŠKA I SMRTIĆ
Blagoslov kamena temelja

VOĆIN I PLETERNICA
Marijnska hodočašća

BISKUP ŠKVORČEVIĆ U KANADI

14 ŽIVOT MLADIH

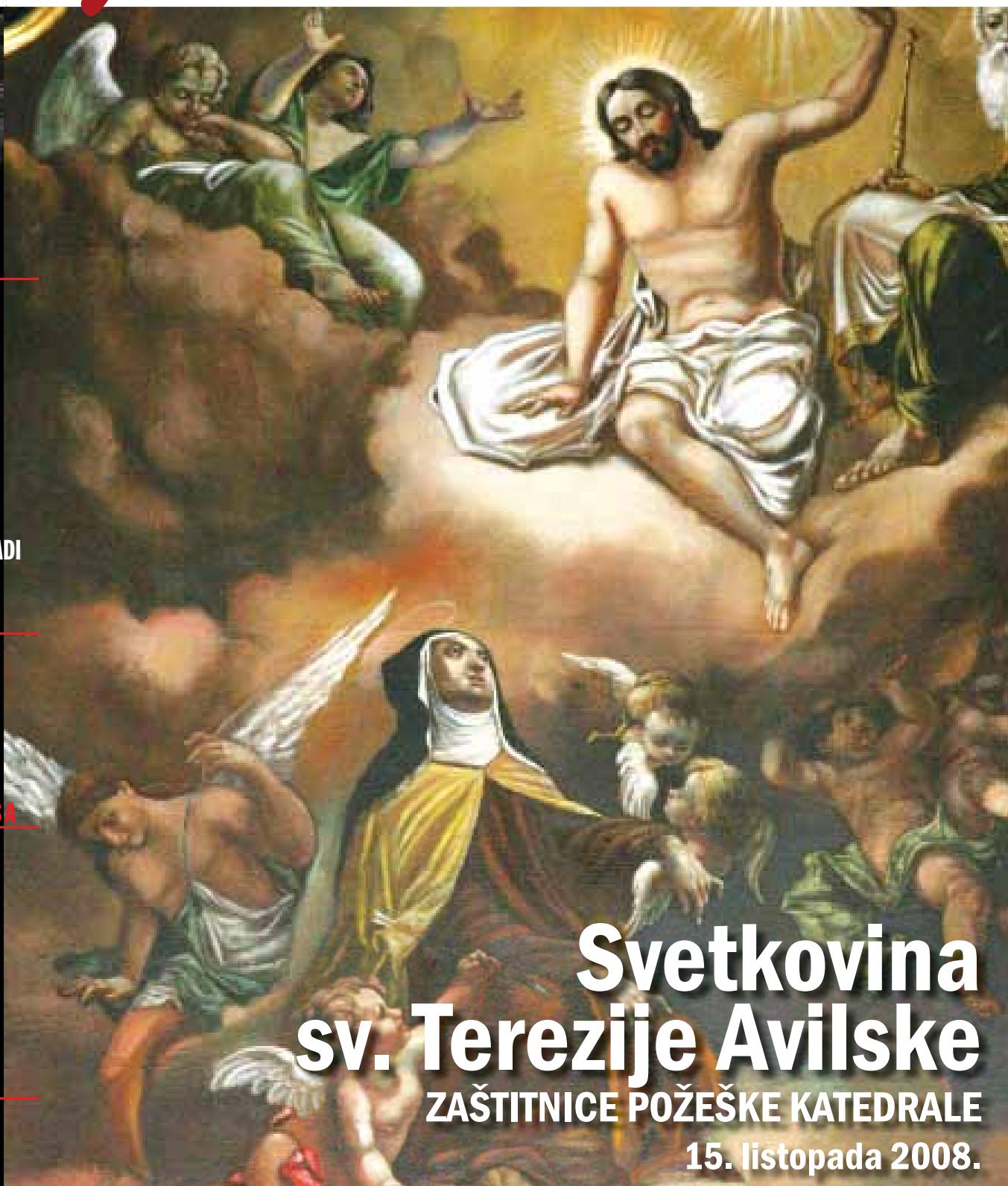
Kolegij Požeške biskupije
Srednjoškolci molitvom
započeli školsku godinu

16 IZ NAŠEG CARITASA

Otvoren dom za starije
i nemoćne »Dragi bližnji«
Biskup u prognaničkom
naselju Kovačevac
Deveta obljetnica Caritasa
Požeške biskupije

24 KULTURA

Orguljaške večeri
u požeškoj Katedrali

**Svetkovina
sv. Terezije Avilske
ZAŠTITNICE POŽEŠKE KATEDRALE**

15. listopada 2008.

Oslikan put dodira neba i zemlje

IZLOŽBA HRVATSKOG SLIKARA IVE DULČIĆA U CRKVI SV. LOVRE U POŽEGI

JEDANAESTA OBLJETNICA POŽEŠKE BISKUPIJE – BISKUPIJSKI DAN

Želimo više i bolje služiti djelu Božjem

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimili: Duško Mirković i Drago Šunjo

Ndan 11. obljetnice uspostave Požeške biskupije i ređenja njena prvoog biskupa te spomena obljetnice posvete katedrale sv. Terezije Avilske u Požegi je 27. rujna održan šesti Biskupijski dan. U Dvorani sv. Terezije Avilske okupljene svećenike, redovnike, redovnice, đakone i vjeroučitelje na početku Biskupijskog dana pozdravio je biskup dr. Antun Škvorčević.

Ovaj susret na kojem se zajednički promišljalo o programima minule pastoralne godine te o programima za novu, kako je kazao biskup, jest svojevrsno nastojanje kako što bolje dati svoje slabe ljudske snaže na raspolažanje Duhu Svetom.

– Tko od nas ne bi želio više i bolje služiti djelu Božjem u međusobnoj suradnji, bio bi kočničar i služitelj niskih ciljeva. Stoga, neka ovaj susret probudi u svima ponos što smo Božji poslanici,

oslobodi nas bilo kakvog straha i obzira koji dovode u pitanje našu vjernost i vjerodstojnost – istaknuo je biskup.

U središtu biblijski pastoral

Slijedeći poticaje 2000. obljetnice rođenja sv. Pavla i Opće biskupske sinode, središnje mjesto u pastoralnoj godini, kako je objasnio biskup, bit će biblijski pastoral. Isto tako, polazeći od siromaštva ljudi na slavonskim prostorima, biskupija će nastojati razvijati karitativnu svijest te proširiti educiranje Caritasovih volontera i oživjeti Caritas u svakoj župi. Briga za mlade, obitelji i duhovna zvanja bit će jedan od trajnih ciljeva i u ovoj pastoralnoj godini, kao i edukacija zborovođa i crkvenih orguljaša. Biskup je ovom prigodom upozorio i na zamke moderne znanosti koja nas zaustavlja na površini stvarnosti. Podsetio je na tvrdnju pape

Benedikt XVI. da nas ona sve više stavlja u zatvor pozitivizma osuđujući nas tako na pragmatizam. Istinsku slobodu daje samo Bog.

Božji prodom u naše živote

– Temeljna sloboda koju nam daje Crkva jest stajanje na horizontu Vječnoga, izlazak iz granica našega znanja i naših moći. Vjera je u svoj svojoj veličini i širini uvijek nova i bitna obnova koja nam je potrebna. Stoga u Crkvi ne predstavlja veliku i oslobađajuću dimenziju ono što mi sami činimo, nego ono što nam je darovano. Obnova koja nam je potrebna u svako vrijeme ne sastoji se u činjenici da možemo uvijek iznova sebi izmodeljati "svoju" Crkvu kako nam to najbolje odgovara, da je možemo proizvesti, nego da odbacimo uvijek iznova vlastite konstrukcije u prilog najčišće svjetlosti koja dolazi odozgo i koja je u isto vrijeme prodom čiste slobode. Tek po našoj obnovi u život vjeri sve aktivnosti koje planiramo i za koje ćemo se zauzimati tijekom započete pastoralne godine bit će točke i trenuci u kojima se događa Božji prodom u naše osobne živote i ostvaruje djelo Božje po nama – istaknuo je biskup.

Povjerenici pojedinih povjerenstava potom su iznijeli programe rada za pastoralnu godinu: v.l. Stjepan Škvorc za pastoral mladih, v.l. Mladen Štivin za duhovna zvanja, v.l. Perica Matanović za obitelj i brak, v.l. Saša Paveljak za Caritas te Alen Kopunović Legetin, povjerenik za crkvenu glazbu. Nakon kratke stanke slijedilo je predavanje fra dr. Darka Teperta iz Zagreba na temu »Riječ Božja u životu i poslanju Crkve«.

Riječ Božja u životu i poslanju Crkve

– Crkva živi iz Božje riječi. Ona je ta koja nosi Crkvu, daje joj poticaj i nadu, pouku i sve ono što je potrebno za život. Ono što je najvažnije, Božja riječ, odnosno Sveti pismo sredstvo je putem kojega upoznajemo Krista. Svaki čovjek kada počinje čitati Sveti pismo, treba imati svijest da u njemu susreće veliku osobu, Boga i čovjeka, Isusa Krista koji je naš spasitelj i otkupitelj. Zbog toga kada pristupamo čitanju Svetog pisma, moramo biti spremni vršiti ono što ćemo pročitati, posebno oni koji su odgovorni za navještaj Božje riječi, a onda treba dozvoliti da to čitanje prijeđe u molitvu, da Krist stvarno progovori nama i mi njemu – kazao je fra Darko Tepert u svom predavanju.

u našoj mjesnoj Crkvi

Služiti čovjeku u bogatstvu milosti

Biskupijski dan završio je euharistijskim slavljem u katedrali koje je predvodio biskup Škvorčević u zajedništvu sa svim svećenicima. U uvodnom dijelu slavlja biskup je podsjetio na obljetcnice koje slavimo te istaknuo kako čin posvete Katedrale podsjeća da je Isus Krist počeo graditi ono duhovno zdanje koje se izgrađuje u srcima vjernika i koje je uvijek pod vodstvom Isusovih pastira upućeno služiti čovjeku u onom bogatstvu milosti koje je On postigao svojom mukom, smrću i uskrtsnućem.

– To znači da nas ova zgrada podsjeća na živo otajstvo Crkve koje ostvaruje Isus Krist snagom svoga Duha. Želimo ovom svetom misom ući u to otajstvo, biti njegovi dionici. Vi, svećenici, posebni ste služitelji toga otajstva. Želimo danas moliti za našu biskupiju, posebno za svećenike i đakone, zaređene služitelje, ne samo da budemo dostojni dara koji nam je povjeren nego da možemo dobro izvršiti poslanje koje nam je dano – poručio je biskup.

Najvažnija Božja građevina

U prigodnoj propovijedi biskup je napomenuo kako postoje razne građevine, ali najvažnija Božja građevina jest čovjek. O Bogu graditelju progovorio je i sv. Pavao, dodao je biskup. Bog je za temelj svoje najsilnije građevine - čovjeka - postavio svoga sina Isusa Krista i to putem ljubavi poslavši ga da s nama trpi naša trpljenja, da s nama umire naša umiranja i da On

bude naša pobjeda, temelj zgrade nerazdvjive. Ako netko uzdrma taj temelj u nama, što nam je ostalo od života, zapitao je biskup, koja sigurnost i kakva budućnost?

– Ovaj dan na svoj je način ispit naše savjesti; je li taj temelj, jedini koji nam je postavio Bog, čvrst ili je uzdrman, a ja pomalo izgubljen? Neka ovo bude dan naše svećeničke obnove vjernosti Isusu Kristu. Jednako to vrijedi za sve nas, za sve vas vjernike, posebno za vas vjeroučitelje – istaknuo je biskup.

Upozorio je dalje da bi svatko trebao još jednom zaviriti u svoje srce i dušu pa razmotriti nije li se u nama dogodila neka trgovina pa onda trgujemo s Bogom, s moralom, s vrijednostima evanđelja, umjesto da živimo dostojanstvo koje nam je dao Bog. – Nemoj biti trgovac svetinjama, nego svećenik služitelj svetinjama, najprije služitelj u svom vlastitom životu tragači svaki dan za Božjom riječju po kojoj ćeš onda biti osoba u kojoj se dodiruje nebo i zemlja, Bog i čovjek – poručio je biskup.

Zahvala služi Božjem papi Ivanu Pavlu II.

Na kraju misnog slavlja biskup je izrazio zahvalnost Bogu i svima koji se trude živjeti zajedništvo u požeškoj mjesnoj Crkvi po kojemu se onda može dobro ostvarivati poslanje koje joj je povjerenoto utemeljenjem prije jedanaest godina.

– Posebno zahvaljujem služi Božjem papi Ivanu Pavlu II. što smo njegovom voljom i odlukom postali mjesna Crkva te za moje imenovanje za predstojnika ove mje-

Biskupijsku plaketu s poveljom priznanja i zahvalnosti uz ovogodišnji Biskupijski dan dobila je Terezija Pavlović iz župe Bokšić te Emil Radelić iz župe Štivica. Vjeroučiteljica Terezija plaketu je dobila za dugogodišnje vjerno i požrtvovno karitativno djelovanje u svojoj župi te za promicanje evanđeoskog duha dobrohotnosti među mlađima i sudjelovanje u brojnim karitativnim akcijama naše biskupije i svoje župe. – Vaše služenje svjedoči Božju ljubav, donosi njegovu blizinu i svjetlo u duše mnogih siromašnih, ranjenih i ispačenih ljudi. Zahvaljujem Vam što ste svoje široko srce i dragocjeno vrijeme darovali onima kojima je to uistinu najpotrebnije te što kao vjeroučiteljica svoje iskustvo rado prenosite na mlade naraštaje odgajajući ih za kršćansku dobrohotnost – kazao joj je biskup prigodom uručenja plakete. Emil Radelić plaketu je dobio za pedeset godina savjesnoga i vjernog vršenja orguljaške službe u župi Štivica, očuvanje i gajenje sakralne glazbene baštine te značajan doprinos životu svoje župe. – Vaša služba je, osobito tijekom teških godina progona nakon II. svjetskog rata, bila posebno svjedočenje vjernosti Bogu i njegovoj Crkvi te značajan doprinos očuvanju i gajenju sakralne glazbene baštine hrvatskog naroda – istaknuo je biskup dodjeljujući plaketu orguljašu Radeliću.

sne Crkve. Ova misnica u kojoj sam predvodio svetu misu dar je kardinala Stanislava Dziwisza, Papina tajnika prigodom našeg hodočašća u Krakow pa je ova misnica na neki način bila Papina prisutnost po tom daru među nama danas – kazao je na kraju misnog slavlja biskup Škvorčević.

BLAGOSLOVLJENO GRADILIŠTE NOVE CRKVE U STAROJ GRADIŠKI

Počinje gradnja crkve koju su svećenici morali rušiti

Piše: Ivica Žuljević ■ Snimio: Franjo Samardžić

Šezdeset godina nakon nasilnog rušenja župne crkve u predvečerje počinje se podizati nova čiju gradnju će pomoći i hrvatski svećenici.

Prigodom jedanaeste obljetnice uspostave Požeške biskupije i ređenja njezina prvog biskupa, u predvečerje blagdana sv. Mihaela arkandela, zaštitnika župe Stara Gradiška, u nedjelju, 28. rujna biskup dr. Antun Škvorčević blagoslovio je gradilište nove župne crkve u tom mjestu. Sudjelovali su članovi Odbora za izgradnju crkve na čelu s msgr. Josipom Devčićem, članovi Stolnog kaptola, svećenici Novogradiškog dekanata na čelu s arhidiakonom posavsko-slavonskim Lukom Slobodancem i dekanom Pericom Matanovićem. Među vjernicima bili su i hodočasnici iz Nove Gradiške i Okučana, a s njima i časne sestre milosrdnice i klanjateljice Krvi Kristove. Od predstavnika javne vlasti bila je nazočna saborska zastupnica Suzana Bilić-Vardić, brodsko-posavski župan Danijel Marušić, te načelnik općine Stara Gradiška Velimir Paušić.

Ubijen starogradiški župnik

Na početku svečanosti msgr. Devčić, predsjednik Odbora za gradnju crkve podsjetio je na sve korake koji su učinjeni da se dobije prikladna lokacija, ishodi građevinska dozvola te da tvrtka Presoflex gradnja iz Požege započne gradnju. Zahvalio je svima koji su dosada pomogli, posebno načelniku starogradiške općine, zaslужnom za dobivanje građevinskog zemljišta. Biskup Škvorčević podsjetio je na teške povijesne okolnosti vezane uz Staru Gradišku, osobito sredinom i u drugoj polovici prošlog stoljeća.

– Tijekom II. svjetskog rata i neposredno nakon njega, kažu statistike, u ovoj brojčano maloj župi poginulo je, ubijeno ili nestalo oko 200 ljudi. U svibnju 1945. komunističke vlasti uhitile su starogradiškog župnika Ferdu Ivana Maretića te ga strijelje. Kaznionica pak u Staroj Gradiški bila je za vrijeme II. svjetskog rata sastavni dio logora u koji su bili dovedeni mnogi ljudi, mučeni i ubijani samo zato što su pripadali određenom svjetonazoru, naciji ili vjeri. Jednako tako, ili još gore, bilo je u vrijeme komunističkih vlasti kada je ovdje završio dio ispaćenih ljudi s 'bleiburskoga križnog puta' i kada su ovđe utamničeni i mučeni brojni ljudi, krviti samu zato što se nisu uklapali u okvir komunističke ideologije. Među njima bio je velik broj svećenika, dijecezanskih i redovničkih – istaknuo je biskup.

Spomen za nedužno tamovanje

Biskup je podsjetio i na teške uvjete djelovanja starogradiške župe i istaknuo da su ateističke vlasti priječile djelovanje župe u Staroj Gradiški, koje se odvijalo u župnoj crkvi nedaleko od zatvorske zgrade vršeći stalani pritisak na župnike i vjernike.

– Godine 1948. odredile su rušenje župne crkve sv. Mihaela prisilivši određeni broj svećenika, utamničenih u zatvor, da sudjeluje u tom tužnom činu. Vjernici su se otada do danas okupljali u neprikladnoj dvorani, uređenoj u župnoj kući kraj groblja u Uskocima. Za vrijeme srpske vlasti u nedavnom Domovinskom ratu ta župna kuća – kao i većina drugih – bila je teško oštećena, vrijedna arhivska građa i druge stvari uništene, župljani prognani, a u zatvoru mučeni zatočeni Hrvati – podsjetio je biskup Škvorčević.

Šezdeset godina nakon nasilnog rušenja župne crkve, doda je biskup, počinje se podizati nova. Izrazio je vjeru da će u crkvi, izgrađenoj uz pomoć hrvatskih svećenika i drugih dobrovoljnih ljudi, vjernici starogradiške župe prepoznati vraćeno dostojanstvo, susretati Božju blizinu, lijечiti brojne duhovne rane, pronalaziti mir. Crkva će ujedno biti spomen svima onima koji su u zatvoru nedužno tamnavali, osobito svećenicima. Najbolji spomen svima njima, doda je, bit će molitva koja će se za njih ovdje trajno uzdizati.

Ni jedno trpljenje nije besmisleno

U homiliji biskup je istaknuo kako smo po rođenju ušli u svijet koji je označen ranjenošću zlom, pokvarenosću i smrću, čije smo posljedice teško iskusili i u Staroj Gradiški. No, nastavio je, da smo po svetom krštenju pridruženi Isusu Kristu, i onome što je Božja ljubav za nas izvela na križ i ostvarila pobjeda uskrsnuća, postali dionici zajedništva mučenika i pravednika te da je tu naša prava i konačna sudbina, da stoga nijedna patnja i trpljenje – pa ni starogradiško – nije besmisleno. Pozvao je vjernike da izgradnju svoje nove župne crkve prepoznaju kao znak te pobjede, i dok se blagoslovila gradilište za materijalnu crkvu, da otvore svoja srca te ona budu Božje gradilište u kojem će on moći ostvarivati puninu svoga života. Nakon blagoslovnih molitava, na svršetku svečanosti, biskup je poželio da gradnja tako napreduje te se uskoro može održati slavlje polaganja kamena temeljca za novu crkvu.

BLAGOSLOVLJEN KAMEN TEMELJAC ZA NOVU CRKVU U SMRTIĆU

»Ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se muče graditelji«

Piše: Višnja Mikić ■ Snimila: Ivanka Herceg

Unedjelju, 5. listopada biskup msgr. dr. Antun Škvorčević blagoslovio je kamen temeljac za novu crkvu sv. Antuna Padovanskog u Smrtiću, filijali župe Duha Svetoga u Gornjim Bogićevcima. Nakon oslobođenja zapadne Slavonije 1995. godine na ove prostore doselilo je 158 prognaničkih katoličkih obitelji s oko 500 vjernika, uglavnom s banjalučkog područja. Na prostorima župe Gornji Bogićevci našli su dom i započeli novi život. Vjernici Smrtića su zbog udaljenosti od župne crkve Duha Svetoga, preuredili mjesnu sportsku dvoranu u privremeni prostor za liturgijske i pastoralne potrebe, do izgradnje nove crkve.

Četrdesetak kumova s imenom Antun

U svibnju prošle godine formiran je Odbor za gradnju nove crkve, država je darovala zemljište, a biskup Škvorčević dao je sukladnost za gradnju. Početkom ove godine izabrano je arhitektonsko rješenje dipl. inž. Aleksandra Bašića. Završetak glavnih građevinskih radova kojima bi objekt bio stavljen pod krov predviđa se za kraj godine.

U gradnji će sredstvima sudjelovati Požeška biskupija, Vlada Republike Hrvatske, Brodsko-posavska županija, općine Gornji Bogićevci i Dragalić te dobročinitelji. Buduća crkva ima četrdesetak kumova koji nose ime Antun, Anto, Antonija, Tonka i druge izvedenice od imena Antun. Velik broj vjernika do sada je sudjelovao u prikupljanju novca za grad-

nju. Tijekom kolovoza i rujna župljani su proveli više akcija na pripremanju terena za gradnju crkve. Dobru volju, uz vjernike Smrtića, pokazali su i vjernici drugih filijala župe Gornji Bogićevci.

Valentina, prva krštena u Smrtiću

Na prigodnoj svečnosti uz načrt nove crkve sv. Antuna, kod oltara stajao je i slogan »Ako Gospodin kuće ne gradi, uzalud se muče graditelji«. Biskupa je na dolasku pozdravila najprije djevojčica Valentina Debeljak, prvo kršteno dijete u Smrtiću, koja je sakrament krštenja primila 1995. godine u prostoru mjesne škole. Tople riječi pozdrava biskupu je zatim uputio domaći župnik fra Ilija Stipić.

Na euharistijkom slavlju uz biskupa koncelebrirali su tajnik provincijala Bosne Srebrenе, fra Šimo Grgić, dekan Novogradiškog dekanata i župnik župe Bezgrješnog začeća Blažene Djevice Marije u Novoj Gradiški vlč. Perica Matanović, biskupov tajnik vlč. Ivan Štivić te župnik župe sv. Vida u Okučanima fra Anto Ivanović. Uz župana Brodsko-posavske županije Danijela Marušića, zamjenika župana Davora Vlaovića, načelnika općine Gornji Bogićevci Pavu Klarića i druge predstavnike lokalne vlasti, svečanosti je bio nazočan i projektant crkve dipl. inž. Aleksandar Bašić, koji je prisutne kratko upoznao s projektom, zatim predstavnici izvođača radova – tvrtke „Amat“ iz Petrinje te mnoštvo vjernika od kojih su neki bili u narodnim nošnjama kraja iz kojeg su doselili na prostor župe Gornji Bogićevci i sela Smrtić.

Neka u srcima bude dovoljno svjetla

Tekst povelje, koja je potpisana i uz kamen temeljac položena u temelje buduće crkve, pročitao je Ilko Majdandžić, a blagoslovio biskup Škvorčević.

U homiliji biskup je govorio o čovjeku kao biću rasta te je istaknuo kako je Bog u muci i smrti svoga Sina učinio najviše

što je mogao za njega, otvorio mu pristup onoj ljubavi po kojoj može izrasti do punine života. Zapitao se raste li Hrvatska po tom Božjem djelu. Pozvao je sve prognanike iz Bosne da po časnom životu i molitvi, posebno po redovitom sudjelovanju na svetoj misi i slavljenju drugih sakramenata primaju Božju milosnu snagu za istinski duhovni rast. Zahvalio im je za suradnju sa župnikom fra Ilijom Stipićem i izrazio želju da gradnja crkve bude što prije završena te istaknuo: "Neka u našim srcima bude uvijek dovoljno Božjeg svjetla da budemo blagoslovljena bića i učinimo svoju domovinu sretnom."

Čamac za sjećanje na egzodus

Kao znak uspomene na svečanost blagoslova kamena temeljca, vjernik Petar Kičić biskupu je predao simboličan dar – mali čamac s natpisom »Davor, 1995.«. Sjećanje je to na egzodus Hrvata iz Bosne, najviše s područja Banjalučke biskupije, ljeti 1995. godine u Hrvatsku kad im je u Davoru pružena ruka spasa. Davorci su u jednom danu čamcima preko Save znali prevesti i do dvije tisuće prognanika iz Bosne. Prije 13 godina, 4. listopada, vjernici su se okupili u novoj domovini, na ovim prostorima na prvu svetu misu.

Svečanost blagoslova kamena temeljca uveličao je zdržani pjevački zbor iz Smrtića, Dragalića i Gornjih Bogićevaca. Velik broj vjernika nazočan svetoj misi bio je jasna poruka o potrebi što bržeg završetka gradnje nove crkve.

TISUĆE I TISUĆE VJERNIKA OVOGA LJETA HODOČASTILO

Vjernici cijele biskupije hodočastili 21. kolovoza i 8. rujna u voćinsko svetište

Budite graditelji blagoslovljene Hrvatske

Piše: Ivica Žuljević ■ Snimio: Tihomir Ivčetić

Iove godine u biskupijskom marijanskom svetištu u Voćinu na dva tradicionalna hodočašća vjernika naše biskupije okupilo se silno mnoštvo. Na prvom, 21. kolovoza, u Voćinu su hodočastili vjernici iz požeškoga, posavskog i zapadno-slavonskog dijela naše biskupije, dok su vjernici slavonko-podravskog dijela hodočastili 7. rujna, uoči blagdana Rođenja Blažene Djevice Marije. Na oba hodočašća brojni su vjernici stigli pješice, posebno na ono 21. kolovoza kada se pješacima pridružio i sam biskup dr. Anton Škvorčević koji je u koncelebraciji predvodio oba euharistijska slavlja.

Marija prva hodočasnica

Na hodočašću 21. kolovoza, kada se u Voćinu na kongresnom prostoru okupilo tridesetak tisuća vjernika, biskup je na početku slavlja uputio riječi zahvale Isusovoj Majci što po liku Gospe Voćinske stoljećima svjedoči Božjem narodu svoju blizinu i zamolio je da primi u svoj majčinski zagrljaj sve one koji su na ovo hodočašće donijeli vjerničko srce, puno odanosti prema njoj, s ranama, bolima i siromaštvom da ih ona preporuči svome Sinu, lječitelju i tješitelju u svakoj boli. Povjerio je sve Isusovoj Majci da ih ona oposobi za graditelje blagoslovljene Hrvatske, zemlje u kojoj će se cijeniti brak i obitelj, zauzimati za vrednote naučene u školi evanđelja tijekom četrnaest stoljeća.

U homiliji je rekao da je Marija bila prvi put hodočasnica s Isusom na putu k Elizabeti u Gorje Judino i da su oni, vjernici, svojim današnjim dolaskom u Voćin na neki način nastavljači onog dragocjenog hodočasničkog puta koji se nije zau stavio tijekom dvadeset stoljeća. Zapitao se tko je to došao u Voćin? Spomenuo je da se minulih dana moglo kod nas s više strana čuti o poskupljenjima i inflaciji, o Slavoniji kao jednoj od najsramašnijih hrvatskih pokrajina te bi se moglo reći da

Mnogobrojni svećenici bili su na raspolaganju vjernicima koji su potom raskajanog srca molili pred Gospinim likom.

se u Voćinu okupio siromašan slavonski narod. Istaknuo je da su to jednostrane procjene koje polaze od čovjekova materijalnog stanja.

Bog je bogat milosrdjem i ljubavlju

Bog nije bogat zato što ima nešto materijalno, podsjetio je, nego zato što je pun milosrđa i ljubavi. On je stvorio i materijalnu stvarnost te je potrebno u Hrvatskoj boriti se da svaki građanin ima dovoljno za dostojan život. Ali, istaknuo je biskup, po milosrđu i ljubavi, očitovanju u svome Sinu, Bog iz nutarnje biti svoga bića ulazi na nutarnji način u osobni život svakog čovjeka koji ga prima u vjeri te ga tako čini istinski bogatim bićem.

- Snaga naših hodočasničkih okupljaja leži upravo u činjenici da nas Bog po Marijinu zagovoru ispunja nutarnjim darovima svoga milosrđa i ljubavi te s hodočašća odlazimo uvijek duhovno jači, utješeni, prosvijetljeni, osnaženi – bogatiji. Neka po vama, voćinskim hodočasnici, naša Slavonija, materijalno siromašna, bude bogata Božjim bogatstvom ljubavi i milosrđa kako u grubim odnosima hrvatskoga javnog, političkog, gospodarskog i medijskog života, u na-

stojanju oko materijalnog boljšitka i ulaska u europske i druge asocijacije ne bi ponestalo duhovnog bogatstva – poručio je biskup na misnom slavlju koje je završilo procesijom s likom Gospe Voćinske uz pjesmu, poklike, hvale i molitve Isusovoj Majci.

Bog želi da mu budete suradnici

Na hodočašću 7. rujna, na kojemu se okupilo oko dvadeset tisuća vjernika, biskup Škvorčević protumačio je hodočasnici izazovnu Pavlovu tvrdnju da Bog surađuje s onima koji ga ljube te je ustvrdio da nas je On u ovom povijesnom trenutku pozvao u život i s nama računa kao sa svojim najbližim suradnicima u Hrvatskoj, da nam je Marija uzor kako valja živjeti to dostojanstvo i poslanje. Konkretno je prikazao vjernicima što to znači Boga voljeti u bračnom, obiteljskom, političkom i gospodarskom životu i drugim područjima djelatnosti uvjeravajući ih da je suradnja ljubavi s Onim koji je sebe dao za nas na križu najdugoročnije djelovanje za dobro Hrvatske. Hodočasnike je podsjetio što se sve rodilo snagom Božjeg zahvata u Djevici Mariji te ih je potaknuo da ne dopuste svesti svoj život samo na ono što se može proizvesti našim radom nego da se u svom srcu otvaraju Bogu za ono što se može u nama njegovom snagom roditi kao punina života. Povjerio je Mariji sve hodočasnike da im u tom nastojanju pomognе svojim zagovorom.

Nakon popričesne molitve kongresnim prostorom prošla je mala povorka s likom Gospe Voćinske koja je završila molitvom Gospo Voćinskoj, koju je predvodio biskup.

U BISKUPIJSKA MARIJANSKA SVETIŠTA – VOĆIN I PLETERNICU

U pleterničkom svetištu 53. put slavljen blagdan Gospe od Suza

Nemojmo se sramiti Boga u javnom životu

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: Duško Mirković

U pleterničkom svetištu Gospe od Suza na njezin blagdan, 31. kolovoza, večernje euharistijsko slavlje predvodio je biskup mons. dr. Antun Škvorčević u concelebraciji s brojnim svećenicima i redovnicima. Na početku misnog slavlja biskupa i oko 40 tisuća hodočasnika iz Požeške biskupije i šire, pozdravio je preč. Antun Čorković, rektor najmlađeg slavonskog svetišta koje je to postalo prije tri godine, na 50. obljetnicu štovanja Gospe od Suza u Pleternici.

Marija nam približava nebo

– Devet je dana vaše sabrano srce nastojalo prebirati ono što Marija poručuje, a što dolazi od Isusa Krista, jedinog spasitelja čovjeka. Ona, najvjernija Isusova učenica, večeras je s nama po liku Gospe od Suza – poručio je u uvodnom dijelu biskup Škvorčević dodajući kako je Marija ta koja nam već 53 godine u Pleternici približava nebo, liječi naše rane i prosvjetljuje dušu.

Za to njezino majčinsko služenje došli smo, kazao je biskup, izreći joj zahvalnost, ali joj iznova povjeriti mnoge svoje nedoumice, sumnje, boli i trpljenja kako bi ih prenijela svome sinu Isusu Kristu da ih dotakne i preobrazi u pobjedu uskrsnuća.

Mnogi se čude, kazao je biskup u homiliji, velikom mnoštvu vjernika koji se okupljaju u marijanskim svetištima. Po što ste danas došli ovamo, zapitao je daљe biskup, odgovarajući da stiže onaj isti odgovor kojeg su tijekom 14 stoljeća davali Hrvati. Mnogi su im kroz tu povijest željeli oduzeti dostojanstvo, ali oni, kao i mi danas, istaknuo je biskup, dolazili su u marijanska svetišta kako bi s Bogom provjerili tko su i jesu li na pravom putu.

Nemojmo Boga stavljati u zapečak

Dok ovaj narod vjeruje Božjoj budućnosti, doda je, na najčvršćem je tlu. Hoće li nam netko izmaknuti to čvrsto tlo? Vi, hodočasnici, odgovorio je biskup, jamci ste da to nećemo dopustiti. Božja istina jedini je čvrsti temelj našeg postojanja. Nova zemlja i novo nebo počinju, kazao je biskup, u našem srcu, i to u onom srcu u kojem je Bog našao svoje mjesto. Marijanska svetišta upravo su takva mjesta gdje se otvaraju duhovni prostori.

– Tužno je biti svjedokom kada u Hrvatskoj neki smatraju da je dovoljno stvarati samo neke izvanjske okvire za hrvatsku budućnost. Ono što izvanjski činimo, važno je, ali to ima svoj kratak rok trajanja. Dok izgrađujemo ovu zemlju, ne dajmo da nam netko otme srce ili ga pomuti pa da postane bezbožno te da ne osjećamo stvarnost oko sebe po Božju. Ne dopustimo da nam Boga stave u zapečak, a ne na prvo mjesto gdje bi trebao biti – poručio je biskup dodajući kako smo u nedavnoj europskoj povijesti imali iskustvo onih, crvenih i crnih, koji su se stavljali na Božje mjesto.

Devet dana molitve

Zato se u Pleternici, doda je, još jednom želimo ukorijeniti u Bogu, s njime računati i s njime djelovati. Biskup je poručio da se Boga ne treba sramiti u javnom životu jer kada ga se počnemo odricati u javnom životu, oduzeli smo mu snagu, svjetlo i sve ono što on svojom prisutnošću može unijeti u javni život. Potaknimo one, kazao je biskup, koji su u vodstvu naše zemlje da se ne srame vrijednosti evanđelja, onih vrijednosti koje smo naučili u 14 stoljeća svoje duhovnosti u Crkvi katoličkoj. U

toj svojoj duhovnosti, istaknuo je biskup, nismo bili prevareni narod, nego narod duhovno slobodan pa i onda kada su nas mnogi željeli porobiti.

Dolazak u marijanska svetišta, pojasnio je na kraju biskup, nije nešto beznačajno jer se u njima obnavlja duša i srce Božjom snagom. Zagovorom Marije i njezinom zauzetošću neprestano se pročišćava čovjekova nutrina, naša hrvatska savjest i duša, naše hrvatsko srce. Nema jače i blagoslovljene institucije, istaknuo je biskup, negoli su to naša marijanska svetišta u kojima se okuplja više od pola naše biskupije. Za ta okupljanja, kao i za Marijinu majčinsku brigu za vjernike slavonskih prostora koji se unatoč svim materijalnim poteškoćama i stradanjima ne odriču Boga i njegove ljubavi, u ime svih zahvalio je biskup.

Slavlje, kojem je prethodilo devet pripravnih večeri sa svetim misama predvođenima misionarom isusovcem Zvonkom Vlahom završilo je procesijom s likom Gospe od Suza koja se kretala među vjernicima na Gospinom brdu, praćena pjesmom, molitvom i upaljenim svijećama. Slavlju su među ostalima nazočili i ministar regionalnog razvoja, šumarstva i vodnog gospodarstva Petar Čobanković, saborski zastupnik i gradonačelnik Pleternice Franjo Lucić te kanadski pisac i slikar Michael O'Brien.

Nema jače i blagoslovljene institucije nego li su naša marijanska svetišta u kojima se okuplja više od pola naše biskupije, istaknuo je biskup Škvorčević.

SVETKOVINA VELIKE GOSPE U NAŠIM SVETIŠTIMA I PROŠTENIŠTIMA

Hrvatska može biti blagoslovljena samo po neustrašivim Božjim suradnicima

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Svetkovina Velike Gospe, najvećeg marijanskog blagdana, i ovoga kolovoza okupila je silno mnoštvo vjernika koji su sa svih strana naše biskupije već tradicionalno pohodili Veliku, Jasenovac, Bukovicu, Suhopolje te Kloštar, jedno od najstarijih slavonskih marijanskih hodočasničkih mjesta. U predvečerje svetkovine Velike Gospe, 14. kolovoza tamo je euharistijsko slavlje predvodio biskup dr. Antun Škvorčević. Na početku biskupa je pozdravio mons. Mijo Dukić, slavonsko-kobaški župnik i voditelj svetišta, koji je podsjetio na ono što se oko svetišta događalo nakon II. svjetskog rata, kada je, među ostalim, bio miniran i zvonik te je spomenuo upravo završenu postupnu obnovu starodrevne svetišne crkve. Istaknuo je da se uz zavjetnu sliku Gospe Klošarske iz osamnaestog stoljeća u ovom svetištu časti i veoma omiljeni kip

Mnoštvo vjernika hodočastilo je u Kloštar ali i u Veliku, Jasenovac, Pakrac, Bukovicu, Suhopolje.

Majke Božje, nabavljen prije stotinu godina. Zahvalio je biskupu što od početka svoje biskupske službe redovito dolazi u Kloštar te sada jedanaesti put predvodi hodočasničko slavlje.

Povijest hrvatskih suza

Biskup je u uvodnoj riječi izrazio radost što se ponovno nalazi u marijanskom svetištu u koje je hodočastio od djetinstva. Pozvac je vjernike da poput Marije otvore svoja srca za slušanje Božje riječi i donesu odluku po njoj i živjeti. Zahvalio je župniku Dukiću za njegovo služenje hodočasnicima tijekom dvadeset i tri godine te mu poželio mirne umirovljeničke dane. U homiliji biskup je podsjetio kako je kloštarsko svetište snažno slavonsko duhovno mjesto zbog Marijine majčinske blizine, koju su hodočasnici ovdje osjećali tijekom brojnih stoljeća. Dodao je da ono ima svoju duhovnu snagu i zbog toga što je ovdje na svoj način prisutna povijest hrvatskih suza i vapaja, molitve i zahvale, radosti i tjeskobe, koje je Marija sabirala i polagala u žrtvu svoga Sina te pomagala da sve one budu uključene u preobrazbu ostvarenu u Isusovoj muci, smrti i uskršnju. Nakon popričesne molitve krenula je oko crkve i svetišnog prostora procesija sa zavjetnom slikom Gospe Klošarske i stoljetnim Gospinim kipom.

Čovjek ne može dati cilj ni svom životu

Na svetkovinu Velike Gospe dr. Antun Škvorčević predvodio je na prostoru pokraj župne crkve u Suhopolju svečano

euharistijsko slavlje za nekoliko tisuća vjernika. Podsjetio ih je kako su dio velikog mnoštva Marijinih štovatelja koji se okupljaju u svetištima naše biskupije te ih pozvao da svojim pobožnim vjerničkim srcem iskažu Bogu hvalu što je po ljubavi svoga Sina na križu slomio okove zla i smrti te nam omogućio biti dionicima svoje uskrsne punine života, u koju je prva ušla Marija.

U homiliji je kazao hodočasnicima kako je njihova današnja brojnost u marijanskim svetištima veliko svjedočanstvo o čežnji njihova srca da ovozemaljski život ne svedu na male ljudske mogućnosti, nego da se na njima ostvari ono što je Bog - zaslugama svoga Sina - izveo na Mariju. Podsjetio je kako svi mi u određenim trenucima svoga života, osobito kad nas snađe nevolja i patnja ili nam prijeti smrt, postavljamo teška pitanja o smislu postojanja i konačnom cilju, ishodu svega stvorenog. Istaknuo je da mi ne možemo dati cilj ni svojim vlastitim životima, a još manje svemiru i svemu stvorenom, da ga je postavio Bog, da nam o tom ništa ne može reći znanost, nego Božja Objava.

Kakvi smo suradnici Boga

Naglasio je kako je Bog u Isusu Kristu oduzeo moć neprijatelju života, izvojevao pobjedu ljubavi na križu, osigurao proslavu svega u Bogu, u koju je prva ušla Marija, blagoslovljena službenica vječnoga života. Biskup je kazao da Hrvatska samo po vjernim i neustrašivim Božjim suradnicima poput Marije ide prema cilju koji je postavio Stvoritelj. Zapitao je nazočne hodočasnike kakve suradnike Bog ima u njima, koliko ih ima u Hrvatskoj? Nastavio je da se to vidi po onima koji svaki dan mole te On po njima može zahvatiti u naš svijet, po onima koji su opredijeljeni živjeti brak po njegovu naumu, primati brojno potomstvo te u ozračju ljubavi odgajati djecu i mlade, svjedočiti to u javnom životu i zahtijevati od nositelja javne vlasti da se u stvaranju zakona ne opredjeljuju za bezbožna, protuprirodna načela. Povjerio je Marijinoj majčinskoj skrbi hodočasnike, vjernike Požeške biskupije, sve hrvatske građane, posebno nositelje javne vlasti. Na kraju mise održana je hvalbena molitva Mariji o sto pedesetoj obljetnici lurdskih ukazanja kao što je bilo i večer prije u Kloštru, s kojim je posebno povezano i štovanje Isusove Majke u Suhopolju.

SLAVLJE BLAGDANA MALE GOSPE NA GOSPINOM POLJU I U KUTJEVU

Marijanska svetišta snažna su hrvatska duhovna rodilišta

Pišu: Višnja Mikić i Ljiljana Marić ■ Snimili: Ivanka Herceg i Duško Mirković

Našoj se biskupiji već tradicionalno o blagdanu Rođenja Blažene Djevice Marije, odnosno Male Gospe, vjernici okupljaju u velikom broju u pojedinim marijanskim svetištima i prošteništima. Tako su i ove godine hodočastili Majci Božjoj u Kutjevo te na Gospino polje iznad Bilog Briga u župi Vrbova, gdje je bilo posebno svečano jer se slavila 250. obljetnica čašćenja Gospinog kipa. Svake godine uoči blagdana Male Gospe ondje se okupe brojni Marijini štovatelji, među kojima mnogi dolaze i pješice. Marijanska pobožnost na tom je mjestu bila razvijena još u srednjem vijeku, a dodatno je pravala uspostavom Požeške biskupije i imenovanjem biskupa mons. dr. Antuna Škvorčevića te dolaskom vlč. Stjepana Bakarića za vrbovačkog župnika. I ove je godine, kao što je to bilo i prethodnih nekoliko godina, misno slavlje predvodio požeški biskup.

Gospin kip slavi 250. obljetnicu

Biskup je na početku slavlja izrazio radost što zajedništvo s Marijom, Isusovom majkom, ima tako snažna očitovanja u našoj biskupiji kakvo je i ovo na Gospinom polju. – Dvjesto pedeseta obljetnica Gospina kipa prigoda je da pogledamo na drugu obalu našeg postojanja i zapitamo se što to Bog namjerava s nama. Želimo ovdje, u ovom svetištu otvoriti svoja srca za govor neba i ostvarivati ga u svom životu onako kako je to znala Marija. Neka Gospino polje ne bude samo ova livada, neka to postane svako vaše srce pa da

Božja riječ njezinim zagovorom padne u njega i onda odjekne, izraste mnogim plodovima. Neka ovo naše zajedništvo zaista bude događaj u srcu, jer svi smo mi željni Božje blizine – poručio je biskup.

Biti stalno u dijalogu s Bogom

U propovijedi je među ostalim podsjetio na dugu povijest hodočašćenja na Gospino polje gdje su pred Marijinim likom vjernici otvarali svoja srca. - Ne otvara se srce pred svakim, nego pred Bogom i onim koji te voli. Po njoj smo znali da nas Bog voli i ovdje, na ovim prostorima. Mnogi su se vjernici otvorena i iskrena srca obraćali Mariji, a preko nje Bogu i Sinu njezinu Isusu. Njoj povjeravamo sve svoje terete života. I razumjela je Isusova majka ono što joj je šaptalo vjerničko srce, i razumjeli smo i mi ovdje, na ovim prostorima, koliko nas Majka razumije. Dogodilo se sporazumijevanje po kojemu ne znamo drugačije ostvarivati svoj život, nego baš tako, stalno u dijalogu s Bogom, po Isusovoj Majci, po tolikim hodočašćima svake godine – istaknuo je biskup na svečanom slavlju koje je završilo tradicionalnom zavjetnom procesijom s Gospinim kipom i svijećama.

Granice srca određuju veličinu

Na sam blagdan svečano je bilo i u Kutjevu gdje je također svečano euharistijsko slavlje u župnoj crkvi predvodio biskup Škvorčević koji je kazao kako Gospa Kutjevskoj vjernici hodočaste još od turskih vremena, a ta vjernička povijesna rijeka

traje sve do danas. Na Gospin rođendan vjernici dolaze kako bi joj iskazali poštovanje i zahvalnost, a s tom namjerom i danas se oko nje okupljaju.

U prigodnoj propovijedi biskup je kazao da blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije pred nas stavlja lik najvjernije Isusove i Božje suradnice. Sva snaga i veličina Isusove Majke jest u tome što nije dopustila da joj bilo tko pomuti dušu i pamet, da povjeruje nekome više nego Bogu, nego je s Njime suradivala zbog čega je On u njoj mogao ostvariti ono najviše, darovati svoga Sina koji je za ljubav i spasenje čovjeka išao na križ.

– Dok slavimo rođendan Božje Majke, želimo obnoviti Božji koncept o čovjeku. Marijanska svetišta uvijek su bila i ostaju velika i snažna duhovna hrvatska rodilišta. Tužno je biti svjedokom da ima sve manje djece, sve manje rođenih, ali je još tužnije biti svjedokom da u jednoj zemlji ima preveliko duhovnih rađanja i preporoda. Dok se Hrvatska bude duhovno rađala i obnavljala, iznutra, u snazi Božje ljubavi i dobrote, onda će biti i jaka i velika zemlja. Nismo veliki po teritorijalnim granicama, nego po granicama srca – poručio je biskup Škvorčević.

Za slavlje Male Gospe vjernici kutjevačke župe, ali i okolnih župa pripremali su se kroz pet dana, prva četiri dana večernja misna slavlja predvodili su ovogodišnji mladomisnici Ivan Vrbicky, Ivan Štivić, Mihael Kos i Anto Ivić. Večernju hodočasničku misu uoči Marijina blagdana na koju su stigli i brojni pješaci iz okolnih mjesta predvodio je kanonik Stolnog kaptola i kaptolski župnik preč. Nikola Jušić.

Na Gospinom Polju slavila se 250. obljetnica čašćenja Gospinog kipa.

SUSRET S RODITELJIMA UČENIKA KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE

Mladi su čudesna Božja stvorenja

Na početku školske godine biskup mons. dr. Antun Škvorčević sreو se s roditeljima učenika prvih razreda Katoličke klasične gimnazije u Požegi. Nakon pozdrava ravnatelja Pavla Filipovića biskup je roditeljima šezdesetero učenika Gimnazije zahvalio za povjerenje koje su očitovali upisom svoje djece u katoličku školu i kazao da su tako s Crkvom podijelili brigu za najizazovniji zadatak koji imaju – odgoj i obrazovanje mlađih ljudi. Istaknuo je kako je veoma važna briga oko njihova materijalnog dobra, ali da su oni osobe, duhovna bića te da je najdragocjenija ona pomoć koju im pružamo u njihovoј duhovnoj izgradnji i rastu. Spomenuo je da je posebnost katoličkog pristupa mladima u odgoju i obrazovanju u tome što ih se prihvata kao bića koja je Bog želio i pozvao u život, probudio ih na neponovljivu osobnost, posvjedočio za njih ljubav po Sinu svome na križu raspetome i prati ih svojom ljubavlju te ih u katoličkoj školi ne gledamo kao beznačajan broj, probleme ili neznalice, nego kao čudesna Božja stvorenja, osobe vrijedne poštovanja, potrebne pomoći da iz dana u dan po iskustvu zajedništva s Bogom nadilaze same sebe i s njegovom

Snimio: Ivica Žuljević

pomoći izbjegnu zarobljenost okvirom koji im dodjeljuju određeni ljudski sustavi, te ne postanu nasiљnici ili ovisnici o bilo kojem poroku, koji razara i oduzima dostojanstvo.

Biskup je protumačio roditeljima da Katolička klasična gimnazija nastoji s tih polazišta približiti mladim ljudima one vrijednosne sustave koje je Europa baštinila iz grčke i rimske civilizacije, pročišćene Evandželjem, pomaže im da humanističkom izobrazbom oblikuju svoje osobnosti te širinom znanja i opredje-

ljenjem za prokušane vrijednosti postanu marni graditelji hrvatskog društva, nositelji zdrave budućnosti, promicatelji civilizacije ljubavi. Među ostalim biskup je podsjetio i na nastojanja klasične gimnazije da mlade snažnije uputi u razumijevanje duhovne baštine sačuvane u kulturi te ih je pozvao da zajedno sa svojom djecom pogledaju izložbu sakralnih slika Ive Dulčića u crkvi sv. Lovre i na proslavi sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške katedrale i Katoličke klasične gimnazije. (I. I.)

ČESTITKA BISKUPA ŠKVORČEVIĆA NA PROSLAVI USPOSTAVE ĐAKOVAČKO-OSJEČKE METROPOLIJE

Slavonija dobila crkveno značenje

Na proslavi uspostave Đakovačko-osječke crkvene pokrajine 5. listopada pored članova Požeškog stolnog kaptola, arhiđakona i dekana, drugih svećenika i vjernika naznačio je i požeški biskup mons. dr. Antun Škvorčević. On je tom prigodom nadbiskupu i metropolitu mons. dr. Marinu Srakiću uputio svoju čestitku. U njoj je među ostalim biskup kazao kako svaki crkveni organizacijski preustroj u skladu sa zahtjevima vremena ima svoju važnost. To osobito vrijedi za hrvatski istok.

Inicijativa krenula prije 11 godina

– Prigodom utemeljenja Požeške biskupije 1997. godine izrazio sam određenim osobama u Zagrebu mišljenje da je bilo dobro istovremeno osnovati i Slavonsku metropoliju kako bi Slavonija kao važna hrvatska regija postala crkveno ono što su druge regije bile od 1969. godine. Kada je u pripravi za proslavu 150. obljetnice Hrvatsko-slavonske crkvene pokrajine pokrenuta inicijativa da se ona nazove

Zagrebačkom crkvenom pokrajinom, smatrao sam da se pukim mijenjanjem imena ne može ništa značajnije postići, te sam se zauzeo za osamostaljenje Srijemske biskupije i uspostavu Slavonske crkvene pokrajine sa sjedištem u slavonskoj metropoli Osijeku.

Za njezin osnutak najveću zaslugu imate Vi, preuzvrašeni nadbiskupe Marine, koji ste svojom strpljivošću i upornošću, argumentirano i s jasnoćom podastirali Hrvatskoj biskupskoj konferenciji i Apostolskoj Stolici u Rimu ozbiljne razloge i pružili potrebna jamstva za uspjeh crkvenih strukturalnih promjena u Slavoniji, te su svi Vaši prijedlozi u potpunosti prihvaćeni. Od srca u bratskoj iskrenosti i odanosti čestitam Vam na tom uspjehu, kao i na imenovanju za prvog nadbiskupa i metropolita – kazao je biskup Škvorčević.

Priznanje pape Benedikta XVI.

Utemeljenjem nove crkvene pokrajine papa Bendikt XVI., dodao je biskup, zacijelo je odao priznanje svemu onome što je

tijekom stoljećâ u ovom dijelu Hrvatske, na prostorima Slavonije Baranje i Srijema raslo i izgrađivalo se u krilu jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve, zauzetošću požrtvovnih franjevaca u vrijeme osmanlijskog carstva, a nakon njega zaslugom biskupâ - od Antuna Mandića, Požežanina i slavnog Jurja Strossmayera, Osječanina, do vjernih pastira u doba komunističke vlasti.

– Iskreno se radujem što je zemljopisna, povijesna a osobito duhovna povezanost vjernika u Slavoniji, od Istoka do Zapada, od Vukovara do Pakracu, jednako tako i onih u Srijemu, pročišćena u njihovim patnjama, nadasve tijekom Domovinskog rata, dobila svoje crkveno značenje u novoj metropoliji – istaknuo je biskup u svojoj čestitci na kraju koje je zaželio da naša nova crkvena pokrajina živi, cvate i raste pod vodstvom metropolita Marina, praćena Božjom pomoću, zagovorom svetoga srijemskog metropolita Metoda i blaženoga zagrebačkog metropolita Alojzija!

U NOVSKOJ ZAPOČELA DJELOVATI ŽUPA BLAŽENOGLA ALOZIJA STEPINCA

Hrabro svjedočite vrijednosti evanđelja

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Prije pet godina u sjeverozapadnom dijelu grada Novske osnovana je nova župa bl. Alojzija Stepinca. Budući da nije imala vlastitih prostora, uprava je bila povjerena Ivanu Nikoliću, župniku župe sv. Luke evanđelista, gdje se i odvijao sav život nove župe. Nakon prevladanih mnogih poteškoća za dobivanje građevinske dozvole, župnik Nikolić prije dvije godine započeo je s vjernicima gradnju nove župne crkve i župnoga stana po nacrtu osječkog arhitekta Milka Punčera, koji će uskoro biti posve dovršeni.

Blagoslov župne dvorane

U nedjelju, 31. kolovoza biskup dr. Antun Škvorčević blagoslovio je župnu dvoranu u okviru potpuno završenog župnog stana te je tim euharistijskim slavljem ova župa započela svoje samostalno djelovanje. Brojnim okupljenim vjernicima biskup je

posvjedočio kako je to povijesni događaj - u Novskoj počinje živjeti još jedno duhovno žarište, izgradnja i rast Isusove Crkve po okupljanju vjernika okonjegova euharistijskog otajstva. Blagoslovio je privremenu kapelu i okupljene vjernike podsjetivši ih da su oni živa Crkva. Istaknuo je zatim da uvodi u službu prvog samostalnog župnika, Pavla Mokrog, donedavnog ravnatelja Caritasa Požeške biskupije i skenderovačkog župnika. Nakon pročitanog Dekreta o imenovanju i njegove ispunjnosti vjere, biskup ga je povjerio novim župljanima, a oni su ga primili s radošću iskazujući pljeskom svoje odobravanje. Zahvalio je donedavnom privremenom župniku Ivanu Nikoliću što je sa suradnicima omogućio da nova župa započne samostalno djelovati.

Bez žrtve nema budućnosti

U homiliji biskup je izložio otajstvo Isusove muke i smrti kao dragovoljnog čina Božje ljubavi za čovjeka. Kroz nekoliko primjera prikazao je kako je križ sastavni dio ljudskog postojanja, naglasio je da se ništa od vrijedno-

sti na ovome svijetu nije rodilo kroz lagodno i ugodno, nego je moralno proći kroz znoj i krv te je istaknuo da budućnost Hrvatske ovisi o onima koji su spremni na žrtvu u bračnom, obiteljskom i javnom životu. Potaknuo je vjernike da po uzoru na bl. Alojzija Stepinca budu cijelim svojim životom ukorijenjeni u Boga i da hrabro svjedoče vrijednosti naučene u školi evanđelja.

Na svršetku slavlja novi je župnik pozdravio vjernike i najavio pastoralne programe, a član Župnog ekonomskog vijeća Zdravko Pulpiz zahvalio je biskupu za njegov dolazak i sve što je učinio da nova župa može započeti sa samostalnim životom.

Novi župnik Pavao Mokri najavio je buduće pastoralne programe u župi.

BISKUP POHODIO SIROMAŠNE U OKUČANIMA

U životu je važno ostati vjeran Bogu

Prigodom jedanaeste obljetnice uspostave Požeške biskupije i u pripravi za svetkovinu sv. Terezije Avilske, zaštitnice požeške Katedrale, Požeška biskupija ostvaruje određene karitativne programe, među kojima je i materijalna pomoć prognanicima iz Bosne i Hercegovine te drugih krajeva, naseljenih u župi Okučani i Gornji Bogićevci. Tom prilikom biskup dr. Antun Škvorčević posjetio je 6. listopada u župi Okučani nekoliko siromašnih i starijih prognaničkih obitelji, koje žive od male socijalne pomoći.

U pratnji župnika fra Ante Ivanovića i kancelara Ivice Žuljevića pohodio je Marka i Luciju Juričić, prognanu dvočlanu staračku obitelji iz Dervente. Lucija je nedavno ostala bez noge te žive u skromnim stam-

benim uvjetima, zahvalni Bogu i dobrim ljudima za sve dobro koje im čine. Potom se biskup u Bodegraju svratio tročlanoj staračkoj obitelji Pavla Vonića, koji su za vrijeme rata protjerani iz Bosanske Doline i svoj novi dom našli u okučanskoj župi. Posjetio je i obitelj Antuna Damjanovića u Bodegraju s devetero članova, koji su morali pobjeći iz Kukujevaca u Vojvodini.

Biskup je istaknuo da je želio svojim posjetom iskazati pažnju i poštovanje spomenutim obiteljima te ih ohrabriti na njihovom životnom putu, osobito u poteškoćama kroz koje su prošli u nedavnom ratu i sada u teškim životnim uvjetima. Naglasio je kako je važno u životu sačuvati čvrst duh i ostati vjeran Bogu, koji kroz nevolje i zlo vodi k dobru. (I.Z.)

Snimio: Ivica Žuljević

BISKUP ŠKVORČEVIĆ NA PROSLAVI ZLATNOG JUBILEJA HRVATSKE KATOLIČKE ŽUPE U HAMILTONU

Hrvatski narod znao je biti vjeran Bogu u domovini i iseljeništvu

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević zajedno s kancelarom Ivicom Žuljevićem boravio je u Kanadi od 11. do 19. rujna 2008. godine. Prigodom pedesete obljetnice Hrvatske katoličke župe sv. Križa u Hamiltonu, čija se središnja proslava održavala 14. rujna, na blagdan Uzvišenja sv. Križa, zaštitnika župe, biskup je predvodio trodnevnu pripravu. Prvi dan trodnevice bio je posvećen euharistiji, započeo je jednosatnim klanjanjem a potom svetom misom. U središtu drugog dana bio je križ, te su nazočni prije svete mise molili križni put. Treći dan priprave bio je posvećen Majci Božoj.

Ne iznevjerite evanđeoske vrijednosti

Na blagdan Uzvišenja sv. Križa središnje euharistijsko slavlje predvodio je biskup Škvorčević, a koncelebrirao je kancelar

Ivica Žuljević, delegat hrvatskih svećenika u Kanadi i župni vikar u Oakville mons. Ivan Vuksić, vlc. Mike i domaći župnik Marijan Mihoković. Domačin je na početku slavlja pozdravio brojne vjernike, biskupa i sve druge posebne uzvanike, među kojima su bili i Kolumbovi vitezovi. Već na početku slavlja biskup je čestitao zlatni jubilej župe i pozvao vjernike da zahvale Bogu za sve darove primljene od Boga tijekom toga vremena i povjere mu dušu utemeljitelja župe, msgr. Stjepana Šprajca. U homiliji biskup je istaknuo važnost križa u životu, njegovo značenje i konkretno življenje u vjernosti Bogu i njegovu zakonu. Naveo je snažne primjere te vjernosti Bogu u hrvatskoj prošlosti – kako u domovini tako u iseljeništvu – te je pozvao sve da ne iznevjerite Boga i evanđeoske vrijednosti koje su baštinili u svojim obiteljima a koje ih uči Katolička Crkva. Posebno je istaknuo veliku ulogu prvog župnika njihove župe, msgr. Šprajca. Na misi je pjevao župni zbor pod ravnateljem orguljašice Andreje Mahovlich-Rački te Zlatni pajdaši, odrasli tamburaški sastav u hrvatskim narodnim nošnjama, a bili su nazočni i mladi članovi Hrvatskog sela, župne folklorne skupine.

Pomoć za spomen crkvu Staroj Gradišći

Iza poprične molitve biskup Škvorčević predvodio je pod velikim crkvenim križem posebnu molitvu za hrvatsku župu u Hamiltonu a slavlje je završilo himnom

Tebe Boga hvalimo. Župljani su se upoznali s nastojanjem oko izgradnje župne crkve u Staroj Gradiški, kao spomen crkve hrvatskim svećenicima, zatočenicima u logoru Stara Gradiška, koji su je 1948. bili prisiljeni srušiti. Vjernici su za njezinu izgradnju dali svoj prilog. Poslije mise slijedio je memorijalni ručak u čast mons. Šprajca, koji je pripremio župni ogrank Kolumbovih vitezova u suradnji s Hrvatskom katoličkom ženom te župe. Nazočnima je biskup zahvalio za sve što čine u očuvanju hrvatske baštine.

Nakon objeda, na poziv dijecezanskog biskupa u Hamiltonu, biskup Škvorčević i svećenici uputili su se u katedralu Krista Kralja, gdje se održala proslava 25. obljetnice biskupskega redenja hamiltonskog biskupa Antony F. Tonnosa. Biskup Škvorčević bio je jedan od tridesetak biskupa na slavlju u katedrali s više od stotinu svećenika concelebranata. Osobno je uputio biskupu Tonosu čestitku i izrazio zahvalnost za sve što čini za hrvatsku zajednicu u svojoj biskupiji.

Susret s pastoralnim djelatnicima

Biskup je za vrijeme svoga boravka u Hamiltonu posjetio sa svojim domaćinom Marijanom Mihokovićem čuveni Welland kanal te slapove Niagare zatim župe u Cambridge, Oakville, Mississauga, Toronto i Norvalu koje vode hrvatski svećenici. U Oakvilleu se susreo i sa sestrama milosrdnicama Smiljanom, Bernadettom i Bernardom, a u Mississaugi s novim sestrama Služavkama Malog Isusa Ane-marie i Viktorijom.

Dana 17. rujna održan je u Hamiltonu sastanak hrvatskih pastoralnih djelatnika Južnog Ontarija koji je počeo je molitvom u crkvi sv. Križa i posvetnom molitvom sv. Križu, koju je predmolio biskup Škvorčević, te kratkim biskupovim nagovorom. Sastanak je nastavljen u župnoj dvorani u kojoj je biskup održao predavanje o aktualnim prilikama u domovinskoj Crkvi. Govorio o razlozima koji su doveli do novog ustrojstva Crkve u sjevernoj Hrvatskoj, osnutka nove crkvene pokrajine, Slavonske metropolije, o odnosima Crkve i države te o Jasenovcu i Staroj Gradiški, koji pripadaju Požeškoj biskupiji. Na kraju je biskup posadio novo drvce u spomen parku ispred župne rezidencije kao spomen na njegov posjet u župnoj jubilarnoj godini.

SUSRET VJEROUČITELJA POŽEŠKE BISKUPIJE

»Kada nas pokreće Božja snaga, po nama se događa najbolje«

Piše: Silvija Ivanković ■ Snimio: Duško Mirković

Uoči početka školske godine u subotu, 30. kolovoza, u Dvorani sv. Terezije Avilske u Požegi održan je susret vjeroučitelja Požeške biskupije na kojem je 48 vjeroučitelja, odnosno vjeroučiteljica primilo mandate kojima im se povjerava predavanje vjeronauka u javnim školama, odnosno vrtićima.

Isus Krist - polazište

Susret je počeo u crkvi sv. Lovre u kojoj je euharistijsko slavlje predvodio požeški biskup dr. Antun Škvorčević. U homiliji, u kojoj je progovorio o Božjoj pokretačkoj energiji, biskup je zapitao vjeroučitelje kolikom energijom oni raspolažu.

– Mi nemamo druge pokretačke snaže i energije doli one nutarnje, duboke. I koliko je tko od nas duhovno osnažen, toliko u sebi ima mogućnosti uvjerljivo zastupati ono što mu je povjerenio. Postoje brojni resursi, izvori, ali onaj izvor Božji taj je najbolji, taj nikada ne presušuje. Dok drugi izvori energije mogu nestati ili poskupjeti pa postati nedostupni svima, ovi Božji izvori energije, izvor Duha Svetoga uvijek ostaje na raspolaganju,

ali samo onome tko s njim računa, tko ga traži. Kad nas pokreće Božja snaga, tada naš duhovni mehanizam ne staje jer je Božja snaga neiscrppiva te se u nama i po nama događa najbolje - kazao je biskup. Dodao je kako nijedan vjeroučitelj i nijedan svećenik, nitko tko se uključio u poslanje Crkve ne može po nečemu drugom tako uspijeti kao po onomu što je Božje u njemu. Prvo polazište treba biti Isus Krist jer u njemu mogu biti prosvijetljen, pokrenut, u njemu mogu biti miran, u njemu jedinom imam život vječni, istaknuo je biskup. Propovijed je zaključio željom da na početku nove školske godine Isus snagom svoga duha u iskrena srca prisutnih une-se puno svoje energije kako bi im iznutra njegovo svjetlo bilo snaga i sigurnost, odvažnost u njihovu navjestiteljskom poslaju uz zagovor i pomoć Marijinu.

Dvanaest trajnih mandata

Susret je po završetku svete mise nastavljen u Dvorani sv. Terezije Avilske u kojoj je biskup podijelio mandate vjeroučiteljima koji svoje poslanje obavljaju na prostoru Požeške biskupije. Privremeni je mandat

▲ Vjeroučitelji su raspravljali i o aktualnim pitanjima vezanim uz nastavu vjeronauka.

primilo 25 laika, šest redovnica i četiri svećenika, uključujući ovogodišnje mладомиснике. Takav mandat dobivaju oni koji ne ispunjavaju sve zakonske uvjete, bilo da nisu završili studij ili nisu položili stručni ispit ili je posrijedi neki drugi zakonski razlog, pojasnio je biskup. Trajni je mandat primilo sedam laika, dvije redovnice, dva svećenika i jedan odgojitelj. Program je nastavljen raspravom o aktualnim pitanjima vezanim uz nastavu vjeronauka u škola-ma, koju je predvodio predstojnik Katehet-skog ureda vlč. Mario Sanić.

GODIŠNICA SMRTI ISTAKNUTOG ISUSOVCA ANTUNA KANIŽLIĆA

Požegu učinio crkvenim i kulturnim središtem

Na sam dan 231. godišnjice smrti Požežanina Antuna Kanižlića, 24. kolovoza biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u crkvi sv. Lovre u Požegi, u čijoj kripti leže posmrtni ostaci tog znamenitog isusovca. Na početku slavlja pročitao je kratak zapis iz Matice umrlih župe sv. Terezije u Požegi od 24. kolovoza 1777.: »Istoga dana (24. kolovoza 1777.) u Požegi je sveto preminuo velečasni gospodin Antun Kanižlić iz ukinate Družbe Isusove u dobi od 78 godina, providem svetim sakramentima, muž pun zasluga pred Bogom i ljudima, pokopan u crkvi sv. Lovre, ispratio ga velečasni gospodin Luka Pejaković, mjesni župnik, konzistorijalni potpredsjednik s asistencijom.«

Osvrćući se na Kanižlićev život, biskup je istaknuo da je on jedan od najznačajnijih kasno baroknih pisaca iz 18. stoljeća i najzaslužniji što je uz njegove savjete i pomoć zagrebački biskup Franjo Thauzy u Požegi izgradio današnju

katedralu, pokraj nje zgradu sjemeništa, ustanovio Subalterni konzistorij kao upravno tijelo za slavonski dio Zagrebačke biskupije, Požešku akademiju i tako ovaj grad učinio crkvenim i kulturnim središtem, koje je dobilo svoj puni izraz u utemeljenju Požeške biskupije 1997. godine. Biskup je podsjetio na Kanižlićevu posljednju želju, napisanu u njegovoj oporuci, da se sahrani u crkvi sv. Lovre, u Lauretanskoj kapeli te da se za pokoj njegove duše služe svete mise, za što je tada ostavio 12 forinti.

U homiliji biskup Škvorčević progovorio je o dragocjenom značenju onih Požežana koji su tijekom stoljeća svojom vjerničkom dušom, i u starodrevnoj crkvi sv. Lovre, osluškivali nebo, čuli Boga i uz njegovu pomoć najviše učinili za svoj grad i narod te je istaknuo da među njima posebno mjesto zauzima Antun Kanižlić.

Iza popriče molitve biskup se sa svećenicima uputio prema ploči koja za-

twara ulaz u kriptu te je ondje izmolio prigodnu molitvu za pokoj njegove duše, a pjevački zbor izveo je njegovu pjesmu »Pismu novu svi pivajmo«. Nakon misnog slavlja vjernici su mogli posjetiti spomen-kriptu Antuna Kanižlića, koja je prošle godine otvorena u crkvi sv. Lovre prigodom 230. obljetnice njegove smrti. (I. Ž.)

Snimio: Tihomir Ivčetić

KOLEGIJ POŽEŠKE BISKUPIJE OD OVE GODINE OTVOREN I ASPIRANTIMA ZA SVEĆENIŠTVO

Pomoć u duhovnom i intelektualnom rastu mladića

Piše: Silvija Ivanković ■ Snimio: Duško Mirković

Kolegij je osnovan s ciljem da u duhu evanđeoskih načela pruži odgojno-obrazovnu skrb nadarenim mladićima, prvenstveno onima iz siromašnih obitelji s brojnom djecom koji pohadaju Katoličku klasičnu gimnaziju u Požegi

U Kolegiju Požeške biskupije, koji je osnovan na tradiciji kulturnog i javnog djelovanja isusovaca na ovim prostorima, ove je školske godine 15 mladića. Kolegij je osnovan s ciljem da u duhu evanđeoskih načela pruži odgojno-obrazovnu skrb nadarenim mladićima, prvenstveno onima iz siromašnih obitelji s brojnom djecom koji pohadaju Katoličku klasičnu gimnaziju u Požegi i to kroz besplatan smještaj i hranu, ali i u obliku duhovnog vodstva i pomoći u školskim obvezama, nesmetanog intelektualnog razvoja i razvoja cijelokupne osobe.

Precizan dnevni ritam

Utemeljen je 2006. godine, a od ove godine otvoren je i mladićima koji pokazuju sklonost prema duhovnom pozivu te je kao takav požeški Kolegij jedinstvena ustanova te vrste u Hrvatskoj. Aspirantima za sve-

ćeništvo - mladićima koji osjećaju sklonost prema duhovnom pozivu - Kolegij pruža posebnu duhovnu formaciju koja im omogućuje vodstvo i rast u duhovnom smislu. Briga o njihovu odgoju, duhovnom i intelektualnom rastu povjerena je vlč. Stjepan Škvorc, prefektu Kolegija.

– Želimo ih potaknuti da nauče kako moliti, kako razmišljati zajedno u vjeri. Primjećujemo da i među mladićima koji se nisu stavili u poziciju aspiranta ima onih koji vrlo rado svakodnevno dolaze na svete mise, sudjeluju u duhovnom programu i pokazuju želju prema duhovnom pozivu. Bog će u njihovim srcima učiniti svoje - kazao je vlč. Škvorc. Pitomci imaju precizno određen dnevni ritam – od ustajanja u pola sedam, moliće, doručka, odlaska u školu, do ručka, slobodnog vremena, vremena predviđenoga za učenje, svete mise, večere i odlaska na počinak.

Dodatni poticaj

Mladići su, kako oni koji su u Kolegiju dulje vrijeme, tako i oni koji su tek pristigli,

oduševljeni, zadovoljni i o svom boravku ondje imaju samo riječi hvale.

– Odlično je! Imamo cjelodnevni raspored i dobro je da netko nad nama bdije jer nas to potiče na učenje i ostvarenje boljih rezultata – kazao je Šimun Kvaternik, učenik prvoga razreda Katoličke klasične gimnazije, a Mario Ivanka, učenik drugoga razreda Prehrambene škole ističe kako je o svećeničkom pozivu razmišljao još u osnovnoj školi kada ga je na to potaknuo vlč. Želimir Žuljević koji je u to vrijeme bio kapelan u njegovoj župi sv. Leopolda Mandića, a tijekom boravka u Kolegiju njegova je želja dodatno osnažila.

U sastavu zgrade Doma pape Ivana Pavla II., u kojoj je Kolegij, nalazi se i Gimnazija. Ravnatelj je obje ustanove vlč. Pavao Filipović. Do dovršetka zgrade u Požegi Kolegij je bio smješten u Jakšiću, a prvi su suradnici u Kolegiju bili vlč. Pavao Mokri, voditelj Caritasa i povjerenik Zaklade za studente i učenike Požeške biskupije, jakšički župnik vlč. Josip Bošović i vjeroučitelj mr. Žarko Turuk koji i danas obavlja dužnost odgojitelja.

Biskup s pitomcima

požeškog Kolegija

U crkvi sv. Lovre 29. rujna biskup dr. Antun Škvorčević slavio je svetu misu kojoj su prisustvovali kolegijaši te njihovi poglavari, ravnatelj Pavle Filipović, prefekt Stjepan Škvorc i odgojitelj Žarko Turuk te bogoslovi koji se nalaze u pripravi za đakonsko ređenje. Na misi su pjevali pitomci uz pratnju svojega instrumentalnog sastava. Biskup ih je podsjetio da je u zgradi sjedišta Požeške biskupije, pučki zvanje Kolegija, više od stotinu godina djelovalo crkveni Orfanotrofij, odnosno Konvikt za učenike koji su pohađali gimnaziju i koji su u crkvi sv. Lovre uzdizali svoju mladenačku dušu Bogu. Kazao je da oni na svoj način nastavljaju tu povijest i da ih po slavlju svete mise želi povjeriti Božjoj ljubavi kako bi svi oni izrasli u cijelovite osobe, izgrađene intelektualno i duhovno. Na svršetku slavlja biskup je objavio pitomcima da je njihov odgojitelj Žarko Turuk odlučio postati svećenik, što su svi prihvatali s velikom radošću.(l. l.)

DUHOVNA OBNOVA CRKVENOG ZBORA MLADIH IZ NOVE GRADISKE Ono što pjevaju žele životom svjedočiti

Snimio: Tihomir Ivčetić

SREDNJOŠKOLCI MOLITVOM ZAPOČELI ŠKOLSKU GODINU

Zaveslajte s Isusom šire, dalje i dublje

Piše: Ivica Žuljević ■ Snimio: Duško Mirković

Biskup je na početku slavlja pozdravio sve nazočne i istaknuo kako je ovih dana započela još jedna školska godina te je zapitao učenike hoće li biti sami na tom školskom putu. Kazao je kako će ih zacijselo pratiti njihovi roditelji, prijatelji, profesori i drugi. No, naglasio je kako ovom misom želimo posvjedočiti da se ne oslanjamamo samo na ljude nego računamo s Bogom. Izrazio je radost što je u Požegi među srednjim školama svoje mjesto našla i Katolička klasična gimnazija, koja je i ove godine upisala dva prva razreda. Pozdravio je klasičare, osobito one koji su se upisali u prvi razred i podsjetio ih kako im klasična gimnazija želi omogućiti široko i duboko humanističko obrazovanje koje se ostvaruje u dimenziji vjere i povezanosti s Bogom.

Na čemu temeljiti svoj život

U homiliji biskup je zapitao nazočne srednjoškolce, na čemu su utemeljili školsku godinu koja započinje i na čemu konačno temelje cijeli svoj život. Polazeći od ulomka iz Pavlove poslanice Korinćanima, koja je naviještena u dnevnom liturgijskom čitanju, istaknuo je kako je moguće svoje postojanje i važne životne odluke ograničiti na dosege ljudske mudrosti i pameti, kao što su se u Korintu jedni zaustavili na lijepom i mudrom govoru filozofa Apoloma, drugi na Pavlovu snažnom duhovnom iskustvu, treći na Petrovu autoritetu i pritom su bili u opasnosti ne biti dionici Isusove božanske moći. Biskup je potaknuo učenike da poštuju svoje roditelje i učitelje u svemu i budu marljivi u učenju, ali da poslušaju

Požeški biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je 4. rujna u crkvi sv. Loure u Požegi euharistijsko slavlje na početku nove školske godine za požeške srednjoškolce i njihove profesore. Uz biskupa koncelebrirao je predstojnik Katehetskog ureda Mario Sanić, ravnatelj Katoličke klasične gimnazije u Požegi Pavao Filipović, kancelar Ivica Žuljević te svećenici vjeroučitelji u požeškim srednjim školama.

Isusov poziv u današnjem evanđelju te s njime zaveslaju šire, dalje i dublje, jer on je jedini pobijedio smrt i s njime se može stići najdalje, postići onaj život za kojim čezne njihovo mladenačko srce. Preporučio im je da im temeljno životno načelo ove školske godine bude Isusov poziv „Duc in altum – Zaveslaj na širinu!“ Ujedno im je protumačio sliku bačene mreže iz Petrove lađe, koja predočuje Crkvu koja na Isusovu riječ kao u mrežu sabire ljude i njegovim spasenjskim sredstvima otima ih potonuću u životnom moru u kojem su zlo i pokvarenost na djelu, u kojem vlasta kultura smrti. Pozvao ih je da ostanu vjerni Isusu Kristu u njegovoj Crkvi, koja je lađa usmjerena k vječnim obalama snagom njegova Duha ljubavi i pobjede nad smrću.

U Domu sv. Augustina u Velikoj od 12. do 14. rujna održana je duhovna obnova članova crkvenog zbora mladih »Nebeski znak« iz župe Bezgrešnog začeća Blažene Djevice Marije u Novoj Gradišci.

– Kroz ovu obnovu željeli smo da svatko od nas razmotri svoj život te da po biblijskim tekstovima koje pjevamo nastojimo i živjeti. To znači, cilj našeg zabora nije samo pjevati i nastupati nego prije svega živjeti ono što pjevamo – objasnio je vlč. Perica Matanović, voditelj duhovne obnove i župnik novogradiške župe. Duhovna obnova završila je misnim slavlјem u novogradiškoj župnoj crkvi koju je predvodio mladomisnik Ivan Vrbicky koji je u ovoj župi bio na đakonskom praktikumu. Na toj misi članovi zabora prinijeli su na oltar svoje odluke donesene na du-

hovnoj obnovi kako bi ih Bog blagoslovio i pomogao im da u njima ustraju.

Inače, crkveni zbor mladih na poticaj župnika osnovan je prošloga listopada s ciljem da se u ratom pogodjenoj župi kroz pjesmu kao najjači medij ljudskog srca i duše nastope izlječiti duhovne rane. Zbor čiji je cilj stvoriti i jedno zajedništvo u početku je imao dvadesetak članova dok se danas taj broj udvostručio. Nedjeljne večernje mise na kojima ovaj zbor predvodi pjevanje postale su sve posjećenije, a najveća vrijednost njihovog pjevanja je ta što ga oni samo predvode dok cijela crkva zajedno s njima pjeva.

»Nebeski znak« koji je do sada imao nekoliko gostovanja, a najupečatljiviji je bio koncert na otvorenom u Novoj Gradišci

za Majčin dan priprema se pod vodstvom gimnazialke Dajane Blažević i za svoj prvi festivalski nastup na Uskrs festu.

(Lj. M.)

Marija Posavčević, učenica prvog razreda novogradiške Gimnazije, ujedno i glasnogovornica zabora ističe da je u župi aktivna od prvog razreda osnovne škole kao čitačica, a u zboru pjeva od njegova osnutka.

– Odlično nam je u zboru koji je podigao cijelu crkvu na noge. Naša pjesma ljudi privlači Bogu pa sve više dolaze na misu na kojoj predvodimo pjevanje – objašnjava Marija koju se posebno dojmila duhovna obnova jer im je pomogla da sami sebe još bolje upoznaju, ali i da se međusobno bolje povežu.

U OKUČANIMA OTVOREN DOM ZA STARIJE I NEMOĆNE »DRAGI BLIŽNJI«

Plemenito služenje čovjeku

Piše i snimio: Ivica Žuljević

U kapelici novosagrađenog Doma za starije i nemoćne osobe »Dragi Bližnji« u Okučanima požeški biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je 6. rujna misno slavlje i tom prigodom blagoslovio kapelicu i dom, koji su sagradile sestre Klanjateljice Krvi Kristove.

Dom utjehe, ljubavi i milosrda

Uz biskupa su bili i domaći župnik fra Ante Ivanović, župnik iz Gornjih Bogičevaca fra Ilija Stipić, cernički župnik fra Ante Perković, kancelar Požeške biskupije Ivica Žuljević, biskupov tajnik Ivan Štivičić, nekadašnji okučanski župnik fra Božo Blažević i župni vikar iz Okučana fra Mirko Bobaš. Uz sestre iz okučanskog samostana na misnom su slavlju sudjelovale i članice vodstva iste Družbe iz Zagreba predvođene regionalnom poglavaricom s. Cecilijom Mil-

Sestre Klanjateljice Krvi Kristove živeći među stanovništvom u Okučanima pokrenule su akciju izgradnje Doma za starije i nemoćne osobe »Dragi bližnji«.

ković. Nazočio je i načelnik općine Okučani Aco Vidaković te Stjepan Adamić, državni tajnik u Ministarstvu obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, zatim saborska zastupnica Suzana Vardić Bilić u ime brodsko-posavskog župana te predstavnici pojedinih poduzeća koja su izvodila radove kao i dobročinitelji gradnje.

Nakon ulazne pjesme sestarskog zborra »Pelikan« iz Zagreba arhitekt Boris Nemet predstavio je projekt i simbolično predao ključeve doma poglavarici s. Ceciliji Milković. Potom je ona pozdravila biskupa i ostale nazočne te ih ukratko upoznala s nastankom doma. Istaknula je kako su se sestre živeći među stanovništvom u Okučanima zahvaljujući mnogim akcijama upoznale sa socijalnom situacijom, napose sa stanjem starijih i nemoćnih osoba te se tako rodila ideja da se izgradi dom.

– To je početak nove budućnosti župe i Družbe jer će u domu mnogi nalaziti utjehu, ljubav i milosrde – kazala je poglavarica s. Cecilija.

Odbačeni i osamljeni ljudi

Započinjući obred blagoslova kapelice i doma biskup je u uvodu istaknuo kako se raduje što je u Okučanima izgrađen jedan objekt koji svjedoči o namjerama plemenitog služenja čovjeku u njegovim starijim i nemoćnim danima. Ujedno je čestitao sestrama na čelu s regionalnom poglavaricom s. Cecilijom na izvedenom djelu koje je potom u blagoslovu povjerio Bogu kako bi on pratio sve plemenite sestarske namjere.

U homiliji biskup Škvorčević podsjetio je da je čovjek biće zajedništva, progovorio je o snažnom iskustvu koje smo u tom smislu stekli u svojim obiteljima i naglasio da pisac knjige Sirahove daje točnu dijagnozu kako se zdravo ljudsko postojanje ostvaruje kroz njegovanje istinskih međuljudskih odnosa. Dodao je da čovjek kao biće zajedništva živi svoju punu snagu i dubinu kroz svoj vjernički odnos prema Bogu, o čemu daje divno svjedočanstvo starac Šimun u evanđelju. On je svojim otvorenim bogotražiteljskim srcem u hramskom susretu s Isusom Kristom pronašao svoje ispunjenje i mir. Istaknuo je da u suvremenom svijetu, unatoč najmodernijim sredstvima komunikacije, postoje brojni odbačeni i osamljeni ljudi. Naglasio je da je obitelj u kojoj se ostvaruje zajedništvo djece, mladih, supružnika i starijih, živi dostojanstvo od rođenja do smrti, najprirodniji okvir ljudskog postojanja, ali da je on u suvremenom društvu razbijen. U njemu su međuljudski odnosi uvjetovani gospodarskim kriterijem, te se ljudi dijele na radno sposobne i nesposobne. Oni koju su proizvodno nesposobni, poput djece, hendikepiranih, bolesnih i starijih osoba, smještaju se u posebne, za njih otvorene, ustanove.

Najsnažnija komunikacija s čovjekom

Biskup je istaknuo da kršćanima nije moguće pobjeći iz takvog društva, nego u okviru svojih mogućnosti učiniti da ljudima izdvojenima iz obiteljske sredine pristupaju na evanđeoski način. Naglasio je da je Bog u Isusu Kristu uspostavio najsnažniju komunikaciju s čovjekom jer je u njegovu križu posvjedocio ljubav prema svakom čovjeku i prihvatajući smrt za nas, oslobođio nas napuštenosti i osame u našim umiranjima. Spomenuo je kako je blagoslivljajući prostore doma ostao zadivljen razinom njegove tehničke opremljenosti i istaknuo da će se njegovi korisnici osjećati prihvaćenima u svojem dostojanstvu samo ako im se bude prilazio raspoloženjem vjere, koja u bolesnom, starijem, siromašnom, najmanjem bratu i sestri prepoznaće lice samoga Isusa Krista. Poželio je sestrama Klanjateljicama Krvi Kristove da, naslijedujući svoju svetu utemeljiteljicu Mariju de Mattias, u tom duhu služe najmanjima u svom domu te ranjeni slavonski dio naše hrvatske domovine učine ljudskijim.

BISKUP U PROGNANIČKOM NASELJU KOVAČEVAC PREDVODIO MISNO SLAVLJE

Dragocjen dio zajednice vjernika

Piše i snimio: Ivica Žuljević

Prigodom blagdana sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije i biskupijskog Caritasa biskup dr. Antun Škvorčević posjetio je 9. kolovoza prognaničko naselje u Kovačevcu nedaleko od Nove Gradiške. Tamo su prošle godine smješteni prognanici, uglavnom iz Bosne i Hercegovine, koji su prethodno bili u Čepinu, Karlovcu i drugim mjestima. To su najvećim dijelom prognanici samci, bez obitelji i rodbine koji nemaju nikakvih prihoda osim minimalne socijalne pomoći, a neki nemaju ni toga.

Biskup je u dvorani prognaničkog naselja predvodio euharistijsko slavlje u koncelebraciji s kancelarom Ivicom Žuljevićem, novogradiškim župnim vikarom Danijelom Engelmanom i tajnikom Ivanom Štivičićem. U pozdravu je istaknuo da ovim posjetom prigodom blagdana sv. Lovre želi posvjedočiti kako su oni dragocjen dio zajednice vjernika Požeške biskupije, da ih ne zaboravljamo, da ih gledamo očima sv. Lovre, koji je bio služitelj siromašnih te u njima prepoznavao Isusovu prisutnost.

U homiliji je predstavio lik mučenice sv. Terezije Benedikte od Križa – Edith Stein, čiji se blagdan taj dan slavio, i mučenika sv. Lovre te je naglasio da se na njima ostvarila riječ Svetoga pisma o onima koji su u patnjama i progonima poput Isusa živjeli pouzdanje u Boga, ustrajali

u vjernosti njemu, smatrajući vrjednijim i trajnijim posjed koji primaju od Boga negoli onaj koji je čovjek sposoban ostvariti na zemlji. Pozvao je prognanike da mole kako bi mogli u tom duhu evanđeoske slobode živjeti svoje patnje i slabosti te da se upravo u svojim trpljenjima priznaju Isusovima, kako bi ih on priznao svojima na nebesima.

Na svršetku svete mise svi su zajedno izmolili molitvu za Požešku bisku-

piju, a nakon slavlja biskup se zadržao s prognanicima u razgovoru, gdje su mu oni s vjerničkim optimizmom svjedočili o svojim sudbinama. Dvadeset i šest prognanika, čije je stanje najteže, primilo je ovom prigodom novčanu pomoć iz dara koji su vjernici biskupije tijekom minule korizme prikupili, a njihovi ga župnici predali biskupu u katedrali na misi posvete ulja na Veliki četvrtak.

Dvadeset i šest prognanika čije je stanje najteže, primilo je ovom prigodom novčanu pomoć iz dara koji su vjernici biskupije prikupili tijekom korizme.

DEVETA OBLJETNICA KUHINJE CARITASA POŽEŠKE BISKUPIJE

Siromasi i patnici naše su istinsko blago

Kuhinja Caritasa Požeške biskupije 9. kolovoza obilježila je devetu obljetnicu svojega postojanja. Tim povodom djelatnike i suradnike kuhinje, koja se od prošle godine nalazi u Domu pape Ivana Pavla II., kao i korisnike posjetio je požeški biskup Antun Škvorčević u pratnji kancelara Ivice Žuljevića.

On je kroz čitanje dijela dekreta o uteviljenju Caritasove kuhinje podsjetio na razloge njezina osnivanja.

– Primjer sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije velik je poticaj na sasvim određene korake na putu na koji nas je Isus Krist pozvao. On nije došao da bude služen, nego da služi te da pomažući najmanjoj braći, daje svjedočanstvo o najizvršnijem čovjekovu putu. Naš zaštitnik sv. Lovro slijedio je taj put i prije svoga mučeništva tvrdio progoniteljima da nema drugoga blaga koje mu je kao đakovo

nu povjerila Crkva, nego samo siromahe – pročitao je među ostalim biskup Škvorčević iz dekreta dodajući kako su vjernicima grada Požege i cijele naše biskupije željeli kroz osnivanje kuhinje dati trajan i snažan podsjetnik da su siromasi, bolesnici i patnici naše istinsko blago.

Caritasova kuhinja koja je u proteklih devet godina podijelila oko 180 tisuća obroka prehrambenu skrb pruža ponajprije onim osobama koje su bolešću ili starošću prikovane za krevet i svoj dom te nemaju mogućnosti pribaviti si najosnovnije za život.

Biskup je na kraju zahvalio svim djelatnicima i suradnicima Caritasove kuhinje koja nije tek obična ustanova koja dijeli hranu, nego prije svega nastoji promicati evanđeoski duh Božje ljubavi prema čovjeku u potrebi. Isto je tako zahvalio i dosadašnjem ravnatelju

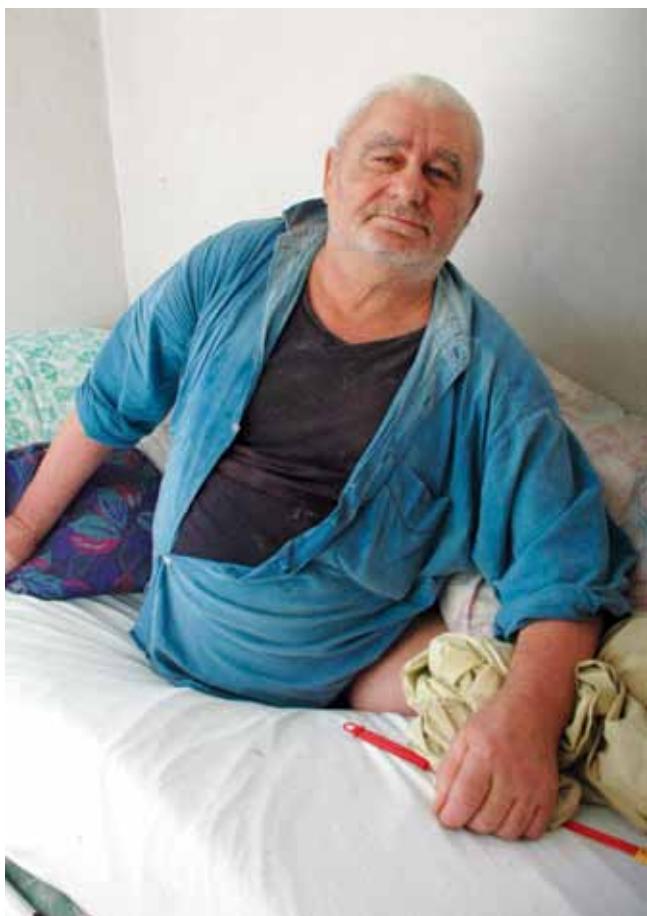
biskupijskog Caritasa Pavlu Mokrom te predstavio novoga Sašu Paveljaka, kao i novog ravnatelja Doma pape Ivana Pavla II. Ivana Nikolića. (H.T.)

JAKOV TOMIĆ (71) BEZ OBJE NOGE ŽIVI U TEŠKIM UVJETIMA S BOLESNOM KĆERKOM I SINOM

O meni se brine moja jedanaestogodišnja unuka Lucija

Piše: Ljiljana Marić ■ Snimio: Duško Mirković

Život Jakova i njegovu obitelj nije mazio. Najprije su morali bježati iz Bosne, zatim je zbog bolesti izgubio obje noge a onda mu je umrla i supruga. **N**ajveće je zlo što nemamo vode, obečali nam još prije dvije godine, ali ništa od toga. Bez obje sam noge, osuđen na ovaj krevet. Bilo je dobro dok mi je žena bila živa, ali ona je umrla prije godinu dana tako da sada najviše o meni brine moja jedanaestogodišnja unuka Lucija. Ona je jedina u ovoj kući sposobna jer su mi i kći Mira (45) i sin Josip (43) teško bolesni – priča sedamdesetjednogodišnji Jakov Tomić iz župe sv. Augustina u Velikoj.

Prognani ostali bez ičega

Bivši građevinski djelatnik slovenske tvrtke Kalnik mnoge je godine proveo na terenu po gradilištima diljem bivše dr-

Jakov je skroman i marljiv

Riječ je o skromnoj obitelji. Jakov, koji je uz to i vrlo marljiv, dok je imao noge, nastojao je raditi svakojake poslove kako bi svojoj obitelji osigurao kakav-takav dom. Nije volio moljekati druge, nego je uvijek nastojao sam priskrbiti za svoju obitelj. Pomogli smo mu da se kuća u donjem dijelu iznutra ožbuka te da se uvede struja. Za Božić i Uskrs nastojali smo ih prigodnim paketima obradovati te preko Caritasa osigurati ogrjev i neke druge oblike pomoći koje smo im mogli pružiti. Naš pastoralni vjećnik Mato Adžaga koji je posebno karitativno osjetljiv često obiđe ovu obitelj kako bi vidio treba li im štograd – ističe preč. Josip Klarić, donedavni župnik u Velikoj i sadašnji generalni vikar biskupije.

žave skrbeći za svoju peteročlanu obitelj koja je živjela u okolici Jajca u vlastitom domu. Imali su sve što ima jedno prosječno seosko gospodarstvo, malo zemlje i domaćih životinja. Kada se rat približio njihovom kućnom pragu, morali su pobjeći. Postali su prognanici u Hrvatskoj bez igdje ičega. Skrasili su se u Velikoj. Mukotrpnim radom i nadničarenjem pokušali su sagraditi bilo kakav dom. Građevni materijal skupljali su i po smetlištima. A onda, prije tri godine zadesila ih je još jedna tragedija. Jakov, glava obitelji, zbog dijabetesa ostao je bez obje noge. Uslijedili su problemi i sa srcem te mu je ugrađena prijenosnica. Ni tu se nesreća nije zaustavila. Prije godinu dana Jakovu je umrla supruga koja je brinula o njemu.

Pomaže i Caritas

– Dok sam imao noge, nije bilo problema. Išao sam u nadnicu zajedno sa suprugom. A onda se odgodilo zlo, prvo izgubim noge, a onda i suprugu. Ne bih se smio ‘sekirati’ ni zbog srca, ni zbog dijabetesa, a kako da se ne ‘sekiram’. Trebao sam ići u Dom za starije i nemoćne u Velikoj, gdje bih imao sve što mi je potrebno, ali moja unuka me molila da ne idem, da će se ona brinuti o meni. I brine se, sredi me kao da sam u bolnici. Ne znam od čega bi oni živjeli da ja odem. Jer sva bi moja mirovina od 1500 kuna otisla za dom. Kćerki pomažem malo oko kuhanja, više savjetima jer sam u vojsci bio kuhar – objašnjava Jakov kod kojega smo zatekli župnog pastoralnog vjećnika i Caritasovog volontera Matu Adžagu iz Trenkova koji često priskoči u pomoći ovoj obitelji te pomaže u nabavci namirnica i ostalih potrepština.

Voda nam je najpotrebija

Uz pomoći župnog Caritasa i svesrdnjim zauzimanjem donedavnog veličkog župnika preč. Josipa Klarića, za kojega je Jakov pun hvale, ovoj se obitelji nastajalo pomoći oko uređenja nekoliko prostorija u kući koje još uvijek nemaju poda te uvođenjem električne energije. Ali voda koja im je toliko potrebna, osobito zbog održavanja higijene nepokretnog Jakova, još je predaleko. Naime, njihova je kuća oko 170 metara udaljena od zadnje kuće u sokaku u kojem žive, a do koje nema ni asfalta. Mato Adžaga dodaje da bi u kući svakako trebalo napraviti podove, barem u prostoriji gdje borave, a bilo bi dobro i da se zidovi u kući ponovno olijče.

Dovest čemo vodu

Nisam znao da ova obitelj nema vode, iako znam da žive u teškim materijalnim okolnostima. Obitelj je na našem popisu za jednokratnu pomoći za ogrev. Odmah ću poslati svoga pročelnika da izvidi situaciju na terenu kako bismo mogli do ove obitelji dovesti vodovodnu mrežu i omogućiti priključak – obećao je Vlado Boban, načelnik općine Velika.

Jakov, koji je nekada redovno sa suprugom išao u crkvu na nedjeljna misna slavlja i danas je, unatoč mnogim nevoljama koje su ga snašle u životu, pun duha i optimizma. Redovito se ispovijeda i pričeće za župnikova posjeta. Vjera u Boga daje mu snage i u najtežim trenucima, a to nastoji prenijeti i na svoju djecu i unuku.

MLADA OSMEROČLANA OBITELJ SOLDO IZ PLETERNIČKE ŽUPE I DALJE OTVORENA ZA ŽIVOT

»Najvažniji su pošten rad, vjera u Boga i obitelj«

Piše: Vesna Milković ■ Snimio: Duško Mirković

Marini Soldo su tek 32 godine, a njenom mužu Vjekoslavu samo dvije više, no iza njih je već dvanaest godina bračnog života. I dok mnogi njihovi vršnjaci planiraju kako pod svaku cijenu napredovati u poslu i izgraditi karijeru, kako što suvremenije urediti životni prostor, kupiti najnoviji model nekog automobila i obavezno otići bar na deset dana do mora ne brineći koliko će se pritom kreditno opteretiti, Marina i Vjekoslav opredijeli su se za stvaranje mnogobrojne obitelji. U njihovom domu u Sulkovcima, u pleterničkoj župi sv. Nikole, mogu se stoga čuti veseli glasovi jedanaestogodišnjeg Nikole, devetogodišnje Nikoline, osmogodišnjeg Vinka, šestogodišnje Martine, petogodišnje Valentine i trogodišnje Gabrijele.

Željeli bi brata ili sestru

– Najprije smo mislili kako ćemo imati samo dvoje djece, ali, evo, sve je ispalо drugačije i nije mi žao. Kao vjernici nikada mi nije palo na um da prekinem trudnoću i sada smo ovako zajedno sretni. Nedavno je kuma rodila što se djeci jako svidjelo pa mi ovih dana govore kako bi željeli još jednog bracu ili sekru. No, malo ćemo pričekati da ovi odrastu, a onda... vjerojatno ćemo imati još djece – kroz smijeh je ispričala Marina.

– Vrlo mlad sam ostao bez majke, a otac je radio u Njemačkoj. Sestra i ja smo bili sami kod kuće, imali smo novca i nikad nismo oskudjevali ni u čemu, ali već tada sam spoznao da nije sve u novcu. Nedostajala mi je obitelj i zato sam presretan kada se svi okupimo. Ne znam zašto se ljudi danas boje stvarati novi život i zašto tako malo drže do obitelji. Svojoj djeci stalno govorim kako im najvažniji trebaju biti braća i sestre i da se međusobno mraju voljeti i poštivati jer je obitelj najvažnija – dodao je Vjekoslav.

Profesionalni vojnik

Vjekoslav je rodom iz Sulkovaca, a Marina iz Otoka, gradića kraj Vinkovaca. Upoznali su se u Bosni i ubrzo vjenčali te službeno nastanili u Sulkovcima, no to se može reći uglavnom za Marinu jer njezinog muža posao vodi u razne krajeve Hrvatske. Vjekoslav je u postrojbe HOS-a otišao kao sedamnaestogodišnjak, a potom je prešao u 106. brigadu Hrvatske vojske. U ratu je obišao mnoga bojišta u Bosni i Hrvatskoj.

– Nije bilo lako, bio sam gotovo dijete, a video sam svašta. No, potječem iz vjerničke obitelji, odgajan sam u duhu vjere

i kad god mi je bilo teško obraćao sam se Bogu. U vjeri svaki čovjek treba potražiti mir i utočište, osobito onda kada je u problemima, pa i svojoj djeci to pokušavam objasniti – kazao je Vjekoslav.

Vjekoslav je u vojski ostao i nakon rata, a posao profesionalnog vojnika vodio ga je u Gospić, Petrinju, Osijek i Novu Gradišku. Trenutno kao pripadnik 2. bojne »Grom« pri Mechaniziranoj gardijskoj brigadi boravi u Gospiću. Kući dolazi na desetodnevne dopuste i, naravno, redovno godišnje odmore. Dok je on na terenu, o djeci i kući brine Marina.

– Uz toliko djece i kuću dan doista brzo prođe. Najprije valja dvoje otpremiti u školu pa nahraniti troje najmlađih, a onda trećem pomoći oko zadaće. Popodne pomažem oko zadaća onima koji su bili ujutro u školi, pospremam po kući i oko nje, imamo i vrt i što da vam kažem. No, djeca su dobra i ne stvaraju mi probleme – rekla je Marina.

Djeca dobri daci

– Ja pomažem mami kad tate nema, odem u trgovinu kad što zatreba, a i po kući pospremim ako mi kaže – pohvalio se najstariji Nikola. Dodao je kako prolazi s pet i dobiva pohvalnice, a u slobodno vrijeme trenira nogomet za pleterničku »Slaviju« jer želi postati drugi Luka Modrić. Nikolina i Vinko također su se pohvalili kako su dobri đaci, a Martina, Valentina i Gabrijela strpljivo su slušali što pričaju stariji. Svi zajedno s mamom i tatom, kad je kod kuće, redovito idu u crkvu.

Kod kuće, Vjekoslav nastoji obaviti što je moguće više poslova kako bi Marini bilo lakše dok ga nema, a prilikom posljednjeg

boravka kod kuće zajedno su u šumi napravili 120 metara drva. Manji dio su ostavili sebi za zimu, a ostalo su prodali.

– Dugogodišnji sam borac i mnogi mi govore kako sam mnogo više mogao ‘izvući’ iz ove države, a iz jedne stranke su mi nudili da se fotografiram s njihovim čelnikom jer da ću dobiti tamo neke stvari. Ja ništa od toga ne želim, a pogotovo me ne zanima politika. Želim vlastitim radom stvoriti ono što je najpotrebnije za moju obitelj, a i djecu pokušavam naučiti kako su najvažniji pošten rad, vjera u Boga i vlastita obitelj – istaknuo je na kraju Vjekoslav.

Osmeročlana obitelj Soldo i dalje je otvorena za dar života a i djeca žele još ponekog brata ili sestru.

Mili, dragi i jednostavni

Preporuku da čitateljima »Zajedništva« predstavimo obitelj Soldo iz Sulkovaca dao je pleternički župnik preč. Antun Čorković.

– Mislim da to zasluzuju jer su doista posebni. Dvoje tako mladih ljudi posvećenih Bogu i spremnih da daruju život danas se, nakočlost, rijetko susreću. Cijela je obitelj mila, draga i jednostavna. Mnogo ih je i nemaju previše, ali nikada nisam čuo da se na nešto žale. Skromni su i zadovoljni onim što imaju. Kad uđete u njihov dom, doista se ugodno osjećate – istaknuo je župnik Čorković.

OBITELJSKA TVRTKA »POKUĆSTVO PALIJAN« IZ ŽUPE REŠETARI

Nismo navezani na materijalno nego na Boga

Piše: Višnja Mikić ■ Snimila: Ivanka Herceg

Zdravko Palijan sa suprugom i djecom redovito ide na misna slavlja. Djeca su uključena u crkveni zbor i čitače.

Zdravko i Milan Palijan, vlasnici tvrtke »Pokućstvo Palijan«, koju je 1995. godine na noge postavio njihov otac Ivan, a danas njome upravljaju i marljivo rade sinovi i unuk, u svom životu i radu nastoje prije svega slijediti Božje zapovijedi.

Zaziv Božje pomoći

– Puno je truda i novca uloženo, kako u strojeve, tako i u proizvodnju, ali sve smo radili vlastitim rukama i bez kredita. Ne-kada sam radio u novogradiškom poduzeću »Slavonijaradinost«. Danas brat i ja imamo obiteljsku tvrtku. Ranije smo imali više posla, veće tržiste, danas je malo teže, morali smo smanjiti broj zaposlenih. To smo učinili teška srca, jer su

svi bili dobri radnici i ljudi, ali nije se moglo drugačije. U tvrtki je zaposleno šest radnika. Učili smo raditi uz svoje roditelje, a sada naša djeca uče od nas – kaže Zdravko.

Kada smo telefonom dogovarali posjet tvrtki »Palijan«, Milana smo zatekli u Austriji. – Brat je više vezan uz proizvodnju, ja uz transport, ali izvrsno se nadopunjujemo – priča Milan naslonjen na prozor kombija kojim je prešao mnogo kilometara. Putujući, uvijek bi zazvao Boga u pomoć.

Nedjelja je dan odmora

Tvrtka u proizvodnom programu ima četiri vrste stolica, stolove i barske stolove te krevete od hrasta i bukve. Otac Ivan u zasluženoj je mirovini, ali još pomaže, posebno kod nabave. U proizvodnim halama, baš kao i u obiteljima, vlada ugodno ozračje, sklad i mir. To smo osjetili čim

smo došli k njima. Milan sa suprugom Marijom ima troje djece i jednog unuka. Najstarija kćer je udana, druga studira, sin je srednjoškolac. Zdravko i njegova supruga Dubravka imaju četvero djece. Najstariji sin već radi u obiteljskoj tvrtki. Dvije blizanke, inače glazbeno nadarene, srednjoškolke su, a najmladi sin ima šest godina. U obiteljima svatko ima svoje obvezе: žene kuću i djecu, đaci knjige, ali, kad zatreba, svi priskoče u pomoć Zdravku i Milenu.

– Nedjelja je svima dan odmora. Moja, kao i bratova obitelj, redovito je na svetoj misi. Djeca pjevaju u crkvenom zboru, čitači su, uživamo u njima. Uvijek nastojimo odvojiti vrijeme za razgovor s njima, za zajedničke teme i dogovore – priča Zdravko.

Uključeni u župne aktivnosti

– Brat i ja izvrsno se razumijemo i nadopunjujemo u poslu, a zajedno smo i u slobodno vrijeme i svi smo jedna obitelj. Svoje radno i životno iskustvo nastojimo prenijeti na djecu koja su stalno zajedno, vole se i izvrsno se slažu – dodaje Milan.

Obje obitelji i sva njihova djeca nastojje svakodnevno živjeti svoju vjeru radeći

Hodočašća u marijanska svetišta

Obitelji zajedno rado hodočaste u marijanska svetišta i prošteništa: od onih na području naše biskupije, posebno u Voćin i Pleternicu gdje im je najdojmljiviji zadnji dan na sam blagdan Gospe od Suza, do Međugorja i Gospinog Polja. Uz Marijin zagovor, znaju to dobro, kroz život se lakše ide. Milan je i član uprave NK „Budućnost“ Rešetari pa u slobodno vrijeme radi i u klubu, a Zdravko trenutno ima punu kuću majstora. Dok su lijepi dani, rade i uređuju kuću.

pošteno, njegujući u obitelji zajedništvo i molitvu, razumijevanje i podršku. Uvijek su spremni pomoći svom župniku vlc. Luki Slobodjanu u svim župnim aktivnostima. Stolice tvrtke »Palijan« poklon su župnoj crkvi Krista Kralja u Rešetarima. Za svaku drugu pomoć župi i župniku ovi vrijedni obrtnici uvijek imaju širom otvorena vrata. Vjera i obitelj su Milenu i Zdravku na prvom mjestu, onda posao pa sve drugo. Imovina je zajednička. Naglašavaju kako imaju dosta za sve.

Bez vjere nema blagoslova

– Nas dvojica smo vezani, ali nismo navezani na materijalno. Nastojimo živjeti vjeru i na poslu i u obitelji. To su u nas usadili naši roditelji. Nastojimo to prenositi i na svoju djecu – kaže Zdravko.

Palijani su posebno ponosni što ih je za vrijeme pastoralnog pohoda župi 2003. godine posjetio biskup mons. dr. Antun Škvorčević. Upoznao je obitelji i proizvodnju tvrtke. – Kao biskup i čovjek unio je u taj susret puno topline – prisjeća se Zdravko dodajući kako voli slušati njegove propovijedi.

Poruka naših domaćina je jasna: vjeru treba živjeti, svakodnevno se duhovno hraniti, bogatiti i jačati. Ako je vjera prisutna u životu i radu pojedinca i obitelji, onda je čovjek ispunjen i zadovoljan. Obitelj je tada blagoslov, a tvrtka je tada blagoslov. Sve što čovjek tada radi – dobrom urodi!

**ŽUPA SV. KUZME I DAMJANA U KUZMICI
OBILJEŽAVA ČETRDESETU OBLJETNICU OSNUTKA**

U četiri desetljeća župa dala devet duhovnih zvanja

Piše: Silvija Ivanković ■ Snimio: Duško Mirković

Zupa sv. Kuzme i Damjana obilježava četrdesetu obljetnicu svojega osnutka. Središte župe, nekadašnja Orljavica, svom zaštitniku - sv. Kuzmi - duguje i današnji naziv - Kuzmica. U sastavu su župe, smještene uz prometnicu koja povezuje središte biskupije - Požegu - i Pleternicu, i sela Dervišaga, Srednje Selo, Viškovci i Blacko.

Glavni oltar iz 18. stoljeća

»Župa je kompaktna, geografski zbijena«, ističe župnik preč. Josip Krpeljević, »a župna je crkva u samom središtu župe«. Barokna župna crkva izgrađena je 1767. godine. Otada je mnogo puta obnavljana. Glavni drveni oltar sačuvan u izvornom obliku s drvenim svjećnjacima i svetohraništem nedavno je obnovljen. Novi toranj u baroknom stilu izgrađen je 1995. godine, a novi prozori (vitraji) s likovima hrvatskih svetaca i blaženika postavljeni su 2003. godine. Uz zid crkvenog dvorišta nalazi se Križni put i spomen-obilježje župljanim poginulim u Domovinskom ratu. Brigu oko čišćenja crkve i uređenja crkvenog okoliša vode sakristanka Štefica Žuljević i njezin suprug Ante, čija su obadva sina, Ivica i Želimir, postali svećenici.

Dvije negativne godine

Od 2300 stanovnika, koliko nastanjuje ovaj kraj, u župi je 2240 katolika, mahom doseljenika.

Župa je utemeljena 14. siječnja 1968. godine dekretom tadašnjeg nadbiskupa Franje kardinala Šepera, a nastala je dismembracijom župe sv. Terezije Avilske u Požegi. Prvim je župnikom nove župe imenovan Milan Večerić, nekadašnji kapelan u župi sv. Terezije. Nakon njega u župi su djelovala trojica župnika, od kojih su vlč. Stjepan Petrović i vlč. Slavko Starčević svojim višegodišnjim djelovanjem ostavili dubok trag. Razlozi utemeljenja nove župe na ovim prostorima, ističe župnik Krpeljević, leže u povećanom priljevu stanovnika, osobito iz Bosne i Hercegovine. »U četrdeset godina, koliko župa postoji, trideset i osam godina prirodnii prirost bio je pozitivan. Manji broj rođenih prvi je put zabilježen 2005., a potom i 2007. godine. Ove se godine nadamo plusu jer gdje ima djece, ondje niču i duhovna zvanja. U četrdeset godina postojanja župa je dala pet sve-

ćeničkih i četiri redovnička zvanja. Prvi je zaređen vlč. Danijel Jakovljević, koji sada djeluje kao svećenik u Vrhbosanskoj nadbiskupiji, potom Zdravko Radoš, Ivica Žuljević, Mario Rašić i, prije dvije godine zaređeni, Želimir Žuljević. Trenutno župa ima dva redovnička kandidata, i dvije kandidatkinje. Iz župe je i stalni đakon Ivo Grbeš, drugi stalni đakon zaređen u biskupiji i treći u Hrvatskoj, koji je dodjeljen na službu u svetište Gospe od Suza u Pleternici.«

Molitvene zajednice

Župa se osobito ističe schönstattskom marijanskom pobožnošću. Jedina u biskupiji njeguje takav oblik marijanske pobožnosti koju je, kazao je župnik Krpeljević, pokrenuo pokojni župnik Petrović 1981. godine. U ovoj župi ima dvadesetak obitelji koje su uključene u Hrvatsku schönstattsku obitelj koja Blaženu Djevicu Mariju naziva Majkom Triputa Divnom. Osim redovnih mjesecnih susreta obitelji su uključene i u pobožnost hodocasničke Gospe, odnosno Gospin kip „obilazi“ kuće i obitelji koje su odlučile njegovati takav oblik pobožnosti. Za vrijeme Gospina boravka u kući obitelj se obvezuje na molitvu. U župi djeluju i tzv. službeni molitelji uključeni u Djela za duhovna zvanja. Trinaest župljana službeno se obvezalo da će svakodnevno moliti za duhovna zvanja, a svake prve subote u mjesecu okupljaju se na zajedničku molitvu. »Molitvena grupa nije velika, ali često

Slavlje 40. obljetnice postojanja župe

Na blagdan svojih zaštitnika, sv. Kuzme i Damjana, 26. rujna, župa je obilježila 40. obljetnicu svoga osnutka. Tim povodom u župnoj crkvi svećano euharistijsko slavlje predvodio je biskup mons. dr. Anton Škvorčević u concelebraciji s domaćim župnikom preč. Josipom Krpeljevićem, pleterničkim dekanom preč. Antunom Čorkovićem te svećenicima koji su ponikli iz ove župe.

– Ovih 40 godina zajedništva dragocjena je stvarnost za koju danas želimo Bogu zahvaliti. U zajedništvo ove župe ugrađeno je puno vaših molitava, žrtava, radosti, nuda, žalosti i trpljenja. U to zajedništvo ugrađeno je i svećeničko djelo četvorice župnika koji su služili vašim dušama da vam Bog bude bliže. Želimo za sve to zahvaliti vašim zaštitnicima sv. Kuzmi i Damjanu, a osobito Bogu živome te svima onima koji su na svoj način pratili ovu župu – istaknuo je tom prigodom biskup Škvorčević. Na kraju misnog slavlja izmoljena je posebna molitva sv. Kuzmi i Damjanu u prigodi 40. obljetnice župe. (H.T.)

dolaze i drugi, koji se iz raznih razloga još nisu službeno uključili u zajednicu», ističe župnik. Nedjeljom su dvije svete mise u župnoj crkvi, a animira ih pjevački zbor koji vodi Katica Vrgoč. Uz vjerouau za pravopričesnike i krizmanike u župi se redovito održavaju susreti pedesetak mlađih i isto toliko ministranata. »Jedini je problem nedostatak adekvatnog prostora za okupljanje. Zimi smo obično nagurani u župnom uredu, a ljeti nam za to posluži i dvorište župne kuće. Stoga, planiramo izgradnju pastoralne dvorane u dvorištu župnoga stana i nadam se da će nam to u skoro vrijeme poći za rukom«, kazao je župnik. Odnedavno župa ima svoju stranicu na internetu (www.zupa-kuzmica) koju uređuju mlađi.

U župnoj crkvi koja je izgrađena 1767. godine u baroknom stilu, nedjeljom se služe dvije svete mise.

U BISKUPIJSKOJ CRKVI SV. LOVRE OTVORENA IZLOŽBA VELIKOGA HRVATSKOG SLIKARA IVE DULČIĆA

Oslikan put dodira neba i zemlje

Piše: Sanja Najvirt ■ Snimio: Duško Mirković

Izložba Ive Dulčića za Požeagu je bila prvorazredan kulturni događaj na čije otvaranje je došlo mnoštvo građana.

Ne postoji poglavje suvremene hrvatske likovne umjetnosti, osobito one druge polovice minuloga stoljeća, gdje ime velikoga dubrovačkog slikara Ive Dulčića nije utisnuto zlatnim slovima. Ono što Dulčićev opus goleme stvaralačke snage i posve originalnog likovnog jezika stavlja na bijedestal svevremene nacionalne umjetničke baštine, njegova su sakralna djela s neprijepornim vrhuncima u vitrajnjoj umjetnosti. Njegove najvažnije cikluse prati i nesvakidašnja restrospektivna izložba 'Put svjetlosti' Iva Dulčića' postavljena u požeškoj crkvi sv. Lovre u kojoj se među gotičkim freskama zrcale odbijesci slikareva unutarnjeg svjetla, zgusnutog u skicama i nacrtima vitraja franjevačke crkve na Kaptolu, Sv. Ante Padovanskog u Sarajevu, Male braće u Dubrovniku, crkava u Rimu, Essenu...

Ljepota svjetla kao govor o svetom

– Vitraj je Dulčićeva idealna forma i nije neobično što je povlaštena dionica njegova opusa. Umjetnička je to tehnika prikladna za govor o svetom jer stvarnu boju trenutnoga svjetla prevodi u nestvarnu i neznanu boju onostranog. Skice požeške izložbe rađene su u tehnici tempera na papiru kolorističkom snagom koja evocira dušu stakla i jasno pokazuje kako ljepota

svjetlosti u Dulčića ne dolazi od tehnike, već iz slikareve ruke i unutarnjih prostora duha jake vjere i osebujne imaginacije – istaknula je dr. Željka Čorak, ugledna povjesničarka umjetnosti podsetivši kako je upravo Dulčić unio suvremenu likovnu formu u sakralni prostor domaće umjetnosti. Zbog napuštanja klasične simetrije i ravnoteže, dinamiziranja plohe u traženju likovnosti raznostranih trokuta, Dulčića se valorizira kao kreatora jednog od najupečatljivijih poglavlja informela u nas.

Nitko ga nije nadmašio

Sakralne teme u reduciranoj figuralnosti, mediteranski senzibilitet u snažnoj kolorističkoj paleti, intuitivno razabiranje kao ključ dijaloga s likovnim sadržajem, metierska vršnost – sve su to odlike najviših umjetničkih dosega u kojima egzistira Dulčićev djelo. Njegove zidne i olтарne slike, prikazi Križnoga puta, kao i vitraji, remek su djela s dubokim tragom svjetlosti i sugestivnom duhovnošću, potpuno slobodnom ekspresijom ispunjenom istinskim doživljajem transcendentnog.

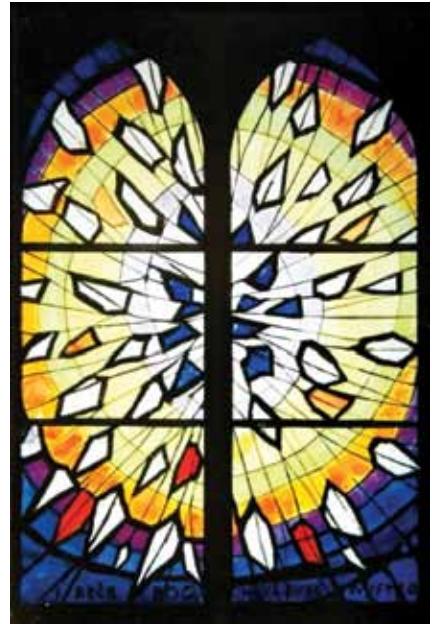
– Najradikalniji iskorak Dulčić je ostvario u likovnom parafrasiraju motivu 'Pjesme stvorova' sv. Franje Asiškog na vitrajima četrnaest gotičkih prozora franjevačke crkve u Zagrebu. Tema je bila velika, božanska i zemaljska istodobno pa joj se odazvao svojim najmoćnijim slikarskim instrumentarijem – kolorističkom polifonijom. Rezultat je bio veličanstven i revolucionaran, do danas ga nitko nije nadmašio – ocijenila je povjesničarka umjetnosti dr. Ivanka Reberski, autorica izložbe koja prezentira i nacrte spomenutih vitraja.

Duh kojeg nisu slomili progoni

Izložbu čini izbor iz privatne kolekcije obitelji Dulčić. Zalaganjem umjetnikove supruge slikearice Mire Dulčić te požeškoga biskupa mons. dr. Antuna Škvorčevića, postavljena je u prigodi 11. obljetnice uspostave Požeške biskupije te 10. obljetnice posvete crkve sv. Lovre kojoj je prethodila tridesetogodišnja obnova.

– Ona nam je omogućila da u ovoj crkvi progovore dragocjeni svjedoci njegova duhovnog bogatstva, pretočenog u potez i boju, da nas zahвати do ushita rasprjevana njegova ljepota 'Puta svjetlosti', na kojem se dodiruju nebo i zemlja, razumiju Bog i čovjek – istaknuo je otvarajući izložbu biskup mons. dr. Antun Škvorčević.

Dodao je kako se po ovoj izložbi u crk-

vi sv. Lovre na svoj način oživljuju velike poruke bl. Alojzija Stepinca i Ive Dulčića. Naš blaženik, suzaštitnik crkve i njegove moći u oltaru dozivaju nam, objasnio je, u sjećanje onu slobodu duha kojom je on podnio nepravedni ideoološki progon, zatvor i osudu, posvjedočio čvrstinu svoje vjernosti Bogu i Crkvi te dostojanstvo čiste savjesti. Ivo Dulčić snagom duha vodio je sličnu borbu za slobodu svoga umjetničkog izraza i djelovanja. Nije se dao sputati u nametnute ideoološke okvire, kako je kazao biskup, nego je ostao dosljedan nutarnjim nadahnucima stvarajući brojna djela i na sakralne teme ovjekovjećivši ih u crkvenim prostorima i izvan njih.

Crkva kao žarište kulture

Ova izložba, kao i niz sličnih projekata koje je poduzela Požeška biskupija na čelu sa svojim biskupom, još je jedan dokaz kako ova biskupija nastoji ostvariti u Crkvi ono što je Crkva stoljećima bila, tj. žarište kulture kao uvjeta postanka i neprekidne žive obnove. Po tom se ova biskupija izdvaja od ostalih. Ovo je vrhunsko izložba koja bi mogla stajati u našim najboljim galerijama i u bilo kojem velikom gradu ovoga svijeta, jer je posrijedi jedan od naših najvećih slikara – istaknula je dr. Željka Čorak.

ORGULJAŠKE VEČERI U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Čudesna zvučna ljepota 'kraljice glazbala'

Piše: Sanja Najvirt ■ Snimio: Duško Mirković

Cudesan zvučni svijet koji u doživljaj uvlači sâmu dušu onoga koji sluša, parafraza je razmišljanja Umberta Eca o ljepoti glazbe koja na pravi način oslikava dojam što ga je na publiku u Požegi ostavio sjajan koncert otvorenja, kao i kompletan ovogodišnji program u nas po mnogo čemu jedinstvena festivala 'kraljice glazbala'. Već u samom početku presudna je u tome zasigurno bila vidljiva motiviranost čak šezdesetero glazbenika Simfonijskog puhačkog orkestra Hrvatske vojske pod ravnanjem maestra Tomislava Fačinja, no još više prvorazredan zvukovni doseg novih Eisenbarthovih orgulja koje su svojom snagom i raskošnim bojama majstorski tempirane za novoobnovljeni i akustički pročišćen prostor požeške katedrale.

Prožimanje glazbe i duhovnoga

Uz glazbalo takvih mogućnosti nije teško prilagoditi i izabrati koncertni repertoar, a cijeli je festival u svojem glazbenom i kulturnom kontekstu prožet duhovnom, religioznom atmosferom koju podcrtava i priroda samih orgulja.

– Balans između instrumenata sličnih po konceptu, prilagodljivih jedan drugoru, no različitih po boji i zvuku zajednički daju iznimani zvukovni doživljaj koji se teško može uspoređivati i ponoviti. Naime, nije lako naći prostor poput ovoga koji tako moćni zvukovi popunjavaju, a nimalo ne zaglušuju jer kada se ispunii publikom, iz njega nestaje sva suvišna jeka. Velike mehaničke orgulje kombinacijom boja i registara pokazuju vrhunski autorski, graditeljski rad u pravom spaju s akustikom prostora - ocjenio je Fačini uvrstivši u program i dvije Bachove skladbe prilagođene puhačkom sastavu i orguljama u ulozi continua. Uz orguljaša i ravnatelja festivala Alenu Kopunoviću Legetinu na baroknome pozitivu, svoj je glasovni potencijal predstavila mlada sopranistica Ana Tičić doča-

ravši suptilnu kombinaciju toga glazbala s ljudskim glasom i zvukom flaute.

Uzdignuće ka mističnom svijetu

Romantičarskim djelom snažne orkestralnosti Guilmantovom „Prvom simfonijom za orgulje i orkestar op. 42“ sjajno su ilustrirane goleme mogućnosti požeških orgulja u srazu s velikim orkestrom, dok su Respighijeve „Rimske pinije“ svojom slikovitošću i briljatnom izvedbom publiku podigle na noge i na najbolji način uvele u dvo-tjednu svečanost ljepote glazbe. »I to one koja služi dragocjenom zbljžavanju neba i zemlje, Boga i čovjeka te čini neuhvatljivu, ali stvarnu, duboku sastavnicu ljudskoga života. Glazba orgulja kadra je u čovjeku ostvariti dimenzije duhovne punine i uzdignuti ga mističnim razinama postojanja koje je iskustveno živjela sv. Terezija Avilska«, istaknuo je biskup mons.dr. Antun Skvorčević otvarajući Orguljaške večeri.

Ulogu orgulja kao koncertnog instrumenta svojim je dojmljivim recitalom predstavio Wolfgang Capek, bečki orguljaš međunarodnog renomea, saževši u koncertnom repertoaru gotovo tri stoljeća glazbene umjetnosti posvećene 'kraljici instrumenata'.

Važnost orguljaških festivala

– Iako ljudi s pravom percipiraju orgulje kao liturgijsko glazbalo, koncertni repertoar za ovaj instrument iznimno je bogat i vrijedan. Požeške orgulje daju velike mogućnosti izvedbe u tom smislu, a raspon je literature sveobuhvatan, od ranobarokne glazbe preko različitih stilova i nacionalnih

Renomirani međunarodni orguljaš Wolfgang Capek iz Beča oduševio je i požešku publiku.

orguljaških škola pa sve do suvremenih skladateljskih stremljenja 20. stoljeća - ocjenio je Capek podsjećajući i na važnost orguljaških festivala za samu popularizaciju tega instrumenta te istraživanje orguljaške baštine. Prilika je to i za daljnju afirmaciju mladih, darovitih interpreta kakav je i zagrebački orguljaš Pavao Mašić. Bogatu hrvatsku skladateljsku baštinu za orgulje s nekim od njenih antologijskih djela predstavila je Ljerka Očić, eminentno ime domaće i inozemne orguljaške scene.

Završnica festivalskog programa posvećena je autorskom radu Požežanina Ljuboslava Kuntarića čije je sakralne skladbe predstavio mješoviti Zbor crkve sv. Lovre. Ovogodišnje orguljaške večeri završit će vesperama uoči svetkovine sv. Terezije Avilske zaštitnice požeške katedrale, gdje će orgulje biti u svojoj izvornoj funkciji – liturgijskoj.

Orguljaške večeri u požeškoj katedrali kao dio svojih kulturno-duhovnih programa u prigodi 11. obljetnice svojega utemeljenja organizirala je Požeška biskupija.

Posebno atraktivan nastup u požeškoj Katedrali imao je Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske čijim koncertom su otvorene orguljaške večeri.

VILIM KORAJAC – SVEĆENIK, KNJIŽEVNIK, SATIRIČAR, PEDAGOG I PROFESOR

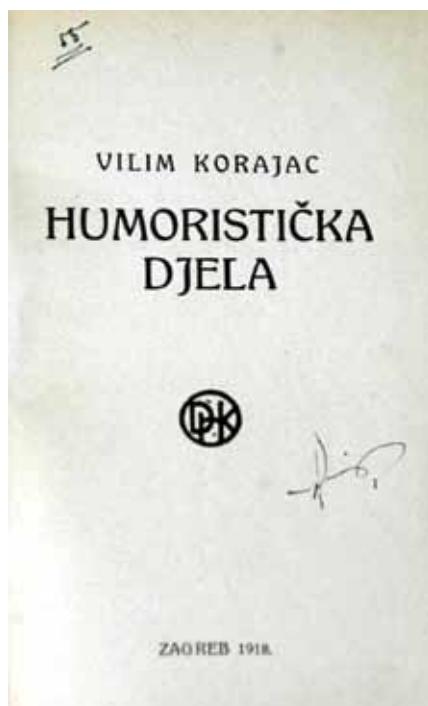
Strog, pravedan i dobra srca

Piše: Nikolina Veić ■ Snimio: Duško Mirković

Ukaptolu se 17. svibnja 1839. godine rodio svećenik, književnik, satiričar, humorist, pedagog i profesor Vilim Korajac – Iljuška. Osnovnu školu polazio je u rodnom mjestu, Oriovcu i Novoj Gradišći, a gimnaziju kod frataru u Požegi. Godine 1856. odlazi u đakovačko sjemenište iz kojega izlazi kao mladomisnik 1862. godine. Kapelansku službu vrši u Zemunu i već nakon godinu dana vraća se u Đakovo gdje radi kao profesor u sjemeništu. Nakon ukinuća preparandije, iako mu je velika želja bila postati župnikom u Požegi, ipak odlazi na župu u Zemun gdje ostaje do svoje 60-te godine, kada umire 19. rujna 1899. godine.

Promatrač ljudi i života

Zajedno s Jankom Jurkovićem i Antonom Nemčićem Korajac se u književnosti javlja u trenutku kada je već zaboravljen ushit ilirskog pokreta, ali i kada se u hrvatskoj književnosti tek mogu natlatiti osobine realizma. Vrijeme u kojem djeluju ova tri književnika, kojima možemo dodati i neke feljtone Augusta Šenoe, hrvatski teoretičari književnosti nazvali su sternijanstvom. Takvu struju odlikuje osebujan način književnog stvaranja u kojemu se nižu neobične fabule, isprekidanost sižeа, regionalizam – proza lagana za čitanje, nenametljiva i adekvatna gradanskom staležu kao opravdanoj i valjanoj čitalačkoj javnosti šezdesetih godina.

Korajac je bio «promatrač ljudi i života oko sebe» (T. Matić, *Iz hrvatske književne baštine*, 1970.), strog i pravedan, ali ta opora vanjština skrivala je dobro srce. U društvu se isticao osebujnim dosjetkama i šalama, često grubim, ali bez onog zločestog što bi čovjeka moglo povrijediti. Prijateljevao je sa siromasima i s djecom. Bio je Korajac čovjek dobra srca i u pravi je čas uvijek pronašao pravu i duhovitu riječ. Samozatajan književnik o svojem radu nije nikada govorio.

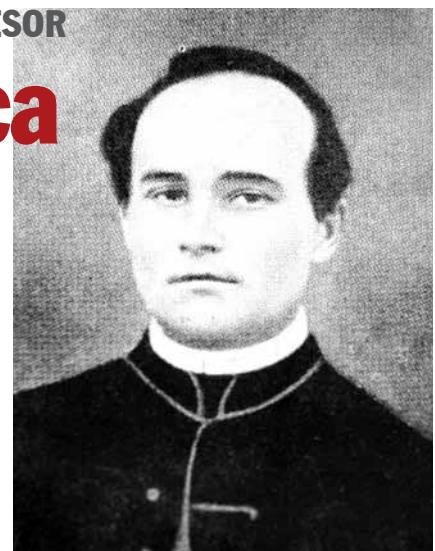
Humoristična ironičnost

Iako je rodom Požežanin, trude se prisvojiti ga i Đakovčani. S jedne strane imaju i pravo, jer od 1856. boravi u Đakovu i kasnije, poslije službe kapelana, radi u Đakovu. Iako na njega imaju prava i Zemunci s kojima je živio 20–ak godina, najviše je utjecaja i najsnažnije dojmova na njegovo stvaranje ipak ostavila *Vallis aurea* i Šijaci – Požežani. Isto tako, velik utjecaj na njega imala je i njegova majka, vrelo narodnih pripovijedaka, poslovica, basni i zagonetki iz kojih je Vilim crpio svoju humorističnu ironičnost.

Vrijeme poslije ilirizma vrijeme je apsolutističkog terora, stoga ne čudi Korajčev bockavi, ironični humor i satira kao odgovor na političke prilike i neprilike. Posebno je to vidljivo u *Auvergnanskim senatorima* (1877.) – alegoriji Požege, Slavonije i Hrvatske. Slika je to požeških gradskih otaca koji ga nisu htjeli prihvatići za župnika. Korajac je oprostio Požežanima i privikao se na župu i župljane u Zemunu, ali Požežani su uvijek izbjegavali duboke razgovore o Korajcu i njegovim djelima. Postoji jedna izreka kako u svakoj šali ima malo istine – očito su se Požežani u tome pronašli i poneku mu sitnicu zamjerili.

Predstava ljudske naravi i običaja

Promatrajući ljude i njihovu sjenu i rugajući im se na svoj osebujan, dobročudan način, Korajac je napisao i zbirku

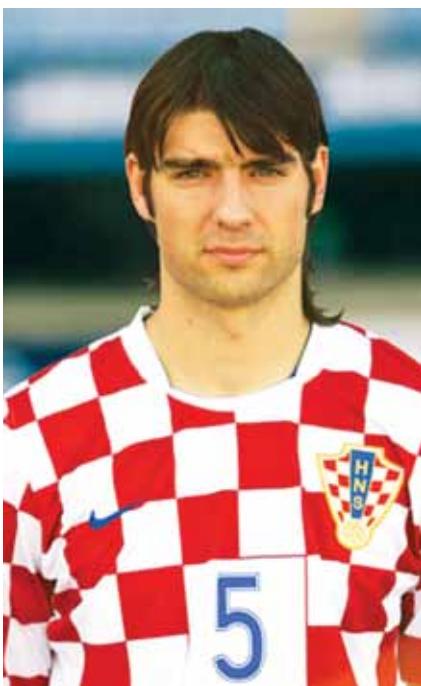

Odakle ime Šijak

...Hlača si, osobito zimskih, nikad ne kupuje, nego si sam šije – i otud tvrde neki, da je postalo ime Šijak. To je jedno mnjenje. Drugi opet vele: »Šijaci ni u ljeti ni u zimi« što je doduše živa istina – »ne zamataju si, kao drugi ljudi, rupcem vrata, a osim toga nose rubinu naopako tj. razdrljita strana ne dodje na prsa, već na šiju, otkud i u narodnim pjesmama mnogo puta im se prišiva od šale 'golovrati' ili 'gole šije' ljudi – pa otud možda postadoše 'Šijaci'!« (Vilim Korajac, *Humoristička djela*, Zagreb, Društvo hrvatskih književnika, 1918., str. 83.)

ku anegdota, dosjetki i folklorističkih detalja *Šijaci* (1868.). U njoj je niz prizora iz seoskog života požeškog kraja – predstava ljudske naravi i običaja kojoj je cilj izazvati smijeh na licima veselog slavonskog društva koje uz čašu dobrog vina pokušava pronaći optimizam i razonodu za dane koji su pred njima. Priče se lako čitaju, s ljubavlju opisuje zemljake, njihove lude običaje i navike te čudne osobine: kumstvo, škrtost, trigovanje, naivnost, ali uvijek sa šaljivom poantom na kraju – nakon niza svada slijedi pomirba, pa čak i sretan završetak. Kada bi Korajac živio u današnje vrijeme, vjerujem da bi itekako nalazio inspiraciju za stvaranje. Neke se stvari nikada ne mijenjaju. Požegu i dalje okružuju vinorodna brda, svake godine toliko plodna za dobру kapljicu uz koju se valja sastati i nasmijati – nekim drugim senatorima...

Uz Šijke i Auvergnanske senatore Vilim Korajac objavio je i pripovijetke *Dvije čudne promenade* (Naše gore list, 1862.), *Lov na - sjedeće* (Dragoljub, 1867.). Pisao je i didaktičke članke i feljtone – *Razgovori među četiri zida* (Pozor, 1863.) te prvu travstiju Mažuranićeva epa *Čestitka birokraciji k Novoj godini 1866* (Pozor, 1866.). Posebno je izdao studiju *Filozofija hrvatskosrpskih narodnih poslovica* (Osijek, 1876.).

Tko zna što bi se dogodilo da nije bilo rata. Možda i ne bih bio u nogometu.

Ovako sam sa šest godina iz Bosanske Posavine došao prvo u Slavonski Brod, pa ubrzo u Zagreb, gdje me je tata odveo na trening u Dinamo. Eto, tako je nekako sve počelo – prisjeća se Vedran Čorluka, hrvatski nogometni reprezentativac i uspješan član slavnog engleskog Tottenhama.

Volio bi Čorluka da rata nije bilo, ali svjestan je da su to stvari koje se ne mogu mijenjati. Mladi hrvatski reprezentativac, kojemu su tek dvadeset i dvije godine, danas je obasjan svjetlima velegrada. U materijalnom smislu tako ima sve što poželi već sada, no nije odgojen da sam u tomu uživa. Osim što je dobar na nogometnom igralištu, istovremeno je i velik dobrotvor.

Divno je biti vjernik

– Otac i ja smo puno pomogli našem rodnom kraju, Modranu kraj Dervente. Obnovili smo tamo i crkvu, pomogli u izgradnji spomenika poginulih braniteljima. No, mislim da je to logično, da to nije ništa posebno. Tamo mi je i baka sahranjena. Mislim da je to najmanje što sam mogao učiniti za mjesto u kojem sam proveo prvu polovicu djetinjstva – ističe Vedran.

Za vrijeme prošlosti nogometnog Eura u Austriji i Švicarskoj, on je bio jedan od igrača koji su stalno nosili narukvicu iz Među-

Hrvatski nogometni reprezentativac veliki je vjernik i dobrotvor

Vjera je i mene dovela na pravi put

Piše: Slaven Paponja

gorja. Jednostavno, kao velika većina Hrvata iz Bosanske Posavine odgojen je u istinskom kršćanskom duhu.

– Vjera mi mnogo znači. Bez nje ne bi bilo svih ovih nadanja. Divna je stvar znati da ti netko uvijek može pomoći, da te netko sluša. Jesam, vjernik sam, iako sigurno ima mnogo većih vjernika od mene. U životu sam se uvjerio da te jedino vjera može izvući na pravi put i pomoći ti – smatra Čorluka.

Kao jedan veliki idol mladih generacija, pogotovo onih zaljubljenih u šport, posebice nogomet, Čorlukine riječi u očima mladih ljudi imaju određenu težinu, a za njega tako i obvezu. No, izborivši se za nešto u životu, s pravom danas može savjetovati mlade.

Velika odgovornost roditelja

– Kao vjernik i športaš, iako još mlad, mogu poručiti svima mlađima neka se bave sportom, ali neka im prvi interes bude škola. Jer, bez škole nema ništa. Nitko vam ne može jamčiti da ćete biti vrhunski športaši. Sa završenom školom ipak će vam biti lakše – kaže Čorluka..

Ipak, danas smo svjedoci kako mnogi mladi, posebno u velikim gradovima, ne pridaju veliku pažnju školi, a s druge strane im je nasilje postalo moda, kako na utakmicama tako i na gradskim ulicama. Razlog tomu, smatra Čorluka, treba tražiti među roditeljima te djeci jer može policija pokušavati sprječiti to koliko hoće, no bez roditelja, koji su to trebali napraviti ranije, nitko ne može preodgojiti one kojima su utakmice samo poligon za iživljavanje, što se nažalost prenijelo i na ulice.

U Londonu Čorluka nije sam. U britanskoj prijestolnici još su dvojica naših reprezentativaca, Luka Modrić mu je suigrač u Tottenhamu, a Eduardo je član londonskog Arsenala. Hrvati su okupirali

Otok. Ni Portshout Nike Kranjčara nije daleko. – Nađemo se često zajedno. Pričamo o svemu, pa i o reprezentaciji. Englezi su nas dobili u Zagrebu. Nismo bili sjajni, niz je faktora utjecao na poraz, no svi duboko vjerujemo da možemo pronaći put do Svjetskoga prvenstva. Kvalifikacije su praktički tek počele. Kada nam se vrati Eduardo, bit ćemo još opasniji – zaključio je Vedran Čorluka.

KMNL

Počinje nova sezona KMNL-a

Peta sezona djelovanja Katoličke malonogometne lige Požeške biskupije u pastoralnoj godini 2008/2009., kako ističe Stjepan Škvorc, povjerenik za pastoral mladih, doživjela je određene promjene u sustavu natjecanja. Naime, ove godine natjecanje će se natjecanje odvijati po regijama, odnosno po arhiđakonatima. Za natjecanje se prijavila 21 ekipa što je najviše do sada. One će biti podijeljene u tri skupine. U katedralnom arhiđakonatu natjecat će se deset ekipa, u slavonsko-podravskom sedam, a u posavskom i zapadno-slavonskom četiri ekipa. Na kraju će najbolje ekipa iz svakoga arhiđakonata sudjelovati na završnici koja bi bila upriličena dan prije Biskupijskog dana mladih, u svibnju slijedeće godine.

– Do sada su razlozi sudjelovanja malog broja ekipa bili putni troškovi i dužina putovanja do mjesta natjecanja, kao i visoka kotizacija. Pri ova-kvom sustavu natjecanja po arhiđakonatima taj će problem biti manji – kazao je vlč. Škvorc koji napominje kako je cilj KMNL-a sportsko druženje u kršćanskom duhu, širenje poznanstava i komunikacije među mladima naše biskupije. (H.T.)

Prvi Memorijal »Vlč. Zdravko Arić«

U Starom Petrovom Selu održan je prvi malonogometni Memorijalni turnir »Velečasni Zdravko Arić« u spomen na rano preminulog svećenika rodom iz ove župe, iz sela Gornji Crnogovac.

– Bio je član i naše Udruge mladih »sestra Jula Ivanišević« te jedan od članova Organizacionog odbora za njezino osnivanje. Volio je šport, posebno odbojku i nogomet. Željeli smo i na ovaj način sačuvati uspomenu na njega – naglasio je predsjednik Udruge Dario Đanić. Na turniru je uz ekipu župe domaćina, koja je zauzela treće mjesto, sudjelovala još ekipa parakrake župe koja je osvojila drugo mjesto te pobednici - svećenička reprezentacija. (Vi. M.)

»Sveta Bogorodice, idemo ti mi da te, Majko, molimo za žuđeni mir«

Piše:
Nikola Jušić

Tko zna koliko je stara ova pjesma, koja se nadodaje litanijskim Laurietanskim pohvalama Svetoj Bogorodici? Kao i ona: »Sveta Bogorodice, na braniku stoj, i udijeli blagoslov zemlji Hrvatskoj. Stara je koliko i kršćani na ovim prostorima Slavonije i marijanska svetista razasuta između Save i Drave, ušća Lonje i Orljave.

U potrazi sa smisalom

Kolovoz je! Jate se ptice selice i spremaju za selidbu u toplije strane. Diže Slavonac glavu sa svoje oranice, radnik od svoga stroja, službenik od svog radnog stola, učenik i student od svoje knjige i kreće pogledom i korakom nekim mjestima, kao da je žedan ili gladan, uz nemiren ili bolestan. Kamo? Kloštru kod Slavonskog Kobaša, Velikoj, Jasenovcu, Pakracu, Suhopolju, Novoj Buvkovici. Svetkovina je Velike Gospe! Hodom, automobilom, biciklom, autobusom. Kreće se! Zašto? Zamoren svakidašnjicom, prevareni lažnim obećanjima, poniženi progostvom, poniženi prezrenim poslovima, omalovažavani od snalažljivaca ovoga svijeta, kreću tražiti smisao. Od davnine na ovim se mjestima častila Isusova Majka, Nazaretska Djevica, koja je zanosom duše »veličala Gospodina, što pogleda na neznatnost službenice svoje i skida s prijestolja silne vladare i bogataše otpušta prazne«. K njoj, kojoj Sin s križa reče: »Evo ti ih, Ženo!« K njoj koja dobro znade što je muka života, svatko naosob i svi zajedno iz sela, župa, krajeva, hrle po utjehu, zagovor, snagu. Potaknuti iskustvom vjere, neuništenim ni prijetnjom režima, ni strahom od granata, i sadašnji naraštaji idu, kao nekoć majke i očevi, bake i djedovi i tolike generacije od Bog zna kada. Gdje liječnik staje, gdje pravda posustaje, gdje strpljivost prestaje, gdje je mir uzmakao, tu Ona počinje, Ona gradi, Ona liječi, Ona snaži, Ona urazumljuje. Jedni zahvaljuju, drugi vase, treći zagovaraju, svi mole. Povjesničari otprilike znaju godine kada su gradene pojedine crkve-svetišta, ali tko zna kada je prva ili prvi tu zaplakao, kleknuo i posvjedočio još izgubljenjem od sebe: Tu je izvor, baš tu je snaga, baš tu je Majka.

Da vidimo Mariju, taj nebeski sjaj

Ispovijed, rasterećenje, sloboda, isplakan na dušu, obilazak crkve ili oltara, svijeća, prošnja, misa! Baš to, radi toga sam došao, da duša upije, osjeti, nađe mir.

Kao da se noge nisu umorile, već nakon tjedan dana iz južnog i zapadnog dijela Požeške biskupije ponovno povorke,

kako pješaka tako i vozila, kroz Papuk u srce njegovo s pjesmom i molitvom: »Idemo kroz planinu u daleki kraj, da vidimo Mariju taj nebeski sjaj! Marijo Voćinsku, idemo ti mi ...!« Mi! Ne jedan, dva, deset, stotinu, već tisuće, desetci tisuća! Po dvije, tri tisuće pješaka, od Požege i Stražemana, Kamenske i Daruvara, Đulovca... idu, da vide Mariju. Nikad se nije dogodilo ukazanje, nekakva privatna objava, ali nadahnute za život, utjeha, bistrina – da. I onda kad je crkva bila bez krova, i onda kad je nije bilo, na hrpi kamenja, kad se lik izgubio, i onda se išlo. Redovi pred isповjednicima, glasna i tiha molitva, sjedenje na kamenu i hlad pod starim deblima. Sve je svetište! A hodočasniku-pješaku cijeli Papuk katedrala, marijanski hod nas k Njoj. I mlado i staro, sa žuljevima i znojem, a pred slikom sa suzama: »Hvaljen Isus, Marijo! ... Primi nas sve putnike ... koji smo ti hitili ... i na ovo sveto mjesto sretno dospili!« Da li s Kanižićem ili s fratom, župnikom ili kapelanom, s biskupom? Nije važno! S torbom na leđima, s bremenom života, sa štapom u ruci! »Došli smo te proslavit i s anđelom pozdraviti! Slatka Majko od milosti, evo ti gosti!«

Majka od Utočišta! Noć života, mrači se u Voćinu, a svijeće duša i svijeća u ruci, svijeće jasnoća života! Zdravo i zbogom, Marijo, isprepliće se sa suzama i srećom! Kako danas, za Mariju Kraljicu, tako i za Malu Gospu ona sjeverna strana Požeške biskupije od Turnašice i Starog Graca pa sve do Podgorača.

Zar si ti jedini stranac?

Prespavaj, preobuj se pa devetnica u Pleternici Gospođi Suza. Devet dana na brdo, devet dana zavjetuj, devet dana moli. Po dvadeset pet, trideset isповjednika, desetke krunice, sati sabranosti, noćna klanjanja: »Majkom se pokaži, molbe nam prikaži, Onom rad nas što je posto Dijete twoje!« A zadnji dan kolovoza rijeka vjernika, sve od 1955. godine do danas, svake godine sve više! Zar su nevolje veće, zar je suza sve više? S Marijinim suzama spojiti svoje suze radosti i žalosti pred Isusa. Tko može izbrojiti to mnoštvo koje dolazi iz nevolje velike? Pita ih se: »Pošto ste ovamo došli?« A oni kao da se čude i u sebi pitaju: »Zar si ti jedini stranac pa ne znaš...?« »Blagoslivljamo Te i slavimo! ... Primi, primi, mila Majko!« – radi toga smo tu sve večeri devetnice i večeras, a za tjedan dana u Kutjevu, Gospinom Polju, Davoru, Međuriću i Podravskoj Moslavini: »Evo nas pred tobom, Marijo!«

Mjesec dana Marijinog hoda i našeg hoda. Svi – mali i veliki, mudri i manje mudri, siromašni i bogati, bez prvih mješta – na izvorištu milosrđa s Marijom pred Isusom. Požeška biskupija u osobitoj dvorani Posljednje večere s Marijom, Isusovom majkom, ove i svake godine. Hvala ti, Pomoćnice Kršćana, Utjeho Žalosnih, Zdravlje Bolesnih i Utočište Grešnika, što nas uvijek dočekuješ, blagoslivljaš, svjetuješ, zagovaraš. Zvijezdo novog jutra, pokaži nam svanuće vječnog Božjeg dana!

PAVLE PRIMORAC O KNJIZI »PAVAO« JOSEFA HOLZNERA

Hrabar i osjećajan navjestitelj Krista

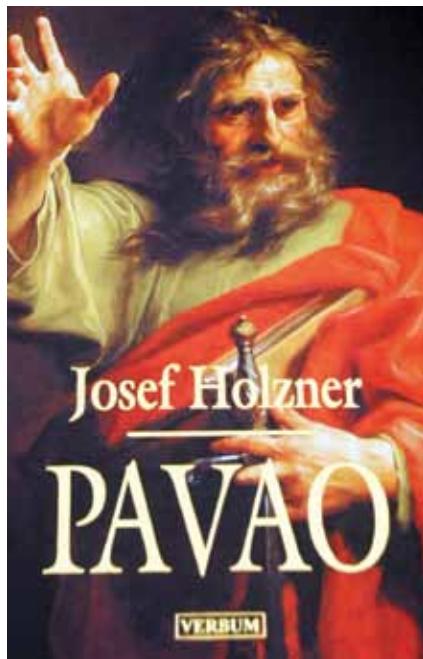
Predivna je činjenica koliko je Crkva kao Mistično Tijelo Kristovo jedna zajednica koja oko svoje biti – Krista – okuplja razne duše, malene i jednostavne, svete i grešne, a s druge strane opet velike i genijalne u svojoj malenosti i žaru. Takvih osoba je mnogo. Nećemo pogriješiti ako zaključimo da je jedna od njih sv. Pavao. Bog u samoj Crkvi mnoge ljude obdaruje snagom Duha Svetoga kako bi u drugim ljudima, svojoj braći i sestrama u Kristu, prepoznali veličinu. Rekao bih slobodno da je teolog i autor Josef Holzner u svojoj knjizi „Pavao“, koja je publicirana u izdanju Verbuma upravo ona osoba koja je bila prožeta silom Duha Svetoga da do kraja pronikne u kristocentričnu dušu sv. Pavla.

Od djetinjstva do Kristovog apostola

Knjiga o apostolu Pavlu nije ništa drugo nego prožimanje nekoliko bitnih segmenta koji su u njoj sadržani. Ona se sastoji od prožimanja biblijsko-teološkog, crkvenog, antropološkog, društvenog te povijesnog i sociološkog segmenta. Svi ti aspekti knjige međusobno su povezani i ne daju se odvojiti ako se ona doista želi sagledati u cjelini. Ona govori o Pavlovom djetinjstvu, odraštanju, studiju, njegovu progonu kršćana te obraćenju u pravog Kristovog apostola. Knjiga se prije svega duboko koncentrira na samoga Krista kojega Pavao naviješta. Taj navještaj koji Pavlu daje snagu i oduševljenje za evanđelje tjer ga, nuka ga na njegova tri misijska putovanja koja su ga pronišla do velikoga dijela Male Azije, europskog tla, pa sve do samoga Rima, gdje je Pavao rođen za nebo.

Osoba koja se dariva do kraja

Međutim, biblijski temelji ove knjige zahvaćeni Djelima apostolskim i Pavlovim poslanicama te nekim slobodnim interpretacijama autora koje imaju određeno teološko i antropološko utemeljenje izvanredno nam govore o Pavlovoj hrabrosti da naviješta Krista onome svijetu. Upravo se tu događa ono prožimanje koje sam spomenuo. Pavao se ne boji naviještati Krista svijetu, on se ne ustručava nazvati grijeh pravim imenom, osuditi svaki oblik religioznosti koja ima svoj izvor u grešnom načinu života, kao i lažno kršćanstvo koje se prikazuje kao Kristovo, a zapravo to nije. Drugim riječima, Pavao je osoba koja naviješta Krista te na temelju svojega navještaja utemeljuje razne crkve na svojim misijskim putovanjima. I ne samo to. Pavao te crkve želi povezati, pokušava ih potaknuti da međusobno skrbe jedna

o drugoj, njegova je ljubav prema svakoj duši predivna, on se bori za svakoga, te ga žalosti svaki grijeh i otpad bilo koje jednice ili duše kojoj je navijestio Krista. Tako da u Pavlovom nastojanju da poveže crkve vidimo temeljne znakove jedinstva i katoliciteta. Pavao je osoba koja se ljudima dariva do kraja.

Vrlo duboka, ali opet jednostavna

Ali, jedna bitna stvar koju je Holzner nagnasio jest da Pavao beskrajno ljubi i svoje suradnike i prijatelje s kojima se zlopati u Evandelju. Od mnogih suradnika tu su Luka, Timotej i Sila koji su mu oduvijek bili od ruke. I o tim ljudima je uvelike ovio, upravo zbog toga što je bio tankoćutne naravi i vrlo osjećajan čovjek. Mnoge stvari, osobito nepravda, koje se nanose Kristu i Crkvi, neprihvatanje Krista, duboko su ga pogadale.

Holzner čak izražava mišljenje da je Pavao bolovao od malarije, štoviše, da je imao i određenih psihičkih problema, što ne bi bilo čudno budući da je riječ o predivnoj i osjećajnoj duši koja plačući, ali s radošću i ljubavlju narode i pojedince osvaja za Krista. Ukratko rečeno, ova knjiga Josefa Holznera vrlo je duboka, ali opet jednostavna, „pitka“ je i, može se reći, pravi je mali priručnik teologije, povijesti, religiologije, jer na izvanredan način opisuje mentalitet ne samo prve Crkve nego i poganskih naroda koje je Pavao, veliki apostol osvajao za Krista. Knjiga je to koja se čita ne samo u jednom dahu nego je to knjiga koja obogaćuje i proširuje duhovne, intelektualne i egzistencijalne vidike.

KRŠTENJA

Snimio: Duško Mirković

DAVOR • U župnoj crkvi u Davoru biskup mons. Antun Škvorčević tijekom euharistijskog slavlja 23. srpnja krstio je Anu, peto dijete u obitelji Pavle i Mirjane Dakić.

ĐULOVAC • Dana 26. srpnja biskup Škvorčević poohodio je župu Đulovac i u tamošnjoj župnoj crkvi Duha Svetoga slavio svetu misu i krstio Luciju, peto dijete u obitelji Viktoru i Vinke Marković.

LUKAČ • U župnoj crkvi u Lukaču biskup Škvorčević predsjedao je 27. srpnja euharistijskom slavlju tijekom kojega je krstio Petru, peto dijete u obitelji Luke i Marinke Topić.

NAŠICE • Tijekom svečanog euharistijskog slavlja u nedjelju, 17. kolovoza u župnoj crkvi sv. Antuna u Našicama biskup Škvorčević krstio je troje djece, među kojima je i Antun, deseto dijete u obitelji Darka i Snježane Baričević.

JAKŠIĆ • Biskup Škvorčević predvodio je 10. rujna euharistijsko slavlje u župnoj crkvi u Jakšiću tijekom kojega je krstio Katarinu, peto dijete u obitelji Željka i Sonje Pavličević (na slici).

Biskup je spomenutim obiteljima izrazio svoje posebne osjećaje poštovanja i zahvalnosti što se ne boje života, nego radosno primaju brojnu djecu u obitelji. Istaknuo je kako nastoji krstiti svako peto i daljnje dijete u obitelji te je podsjetio vjernike kako nakon Boga nema veće vrijednosti negoli je čovjek te da ona obitelj koja prima brojnu djecu, na najbolji način daje svoj doprinos hrvatskoj budućnosti. Pozvao je prisutne da pomognu obiteljima s brojnom djecom i budu im potpora u svakodnevnim poteškoćama. (I.I.)

Zajedništvo

GLASNIK POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK: Mato Nosić

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Mato Nosić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Silvija Ivanković

GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Denona d.o.o., Zagreb

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295
e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Adam Petrić (81) iz kaptolačke župe jedan je od najstarijih hodočasnika biskupije

U zadnjih 11 godina bio čak devet puta u Lurd

Na ovogodišnjem hodočašću Požeške biskupije u Lurd Adam Petrić iz kaptolačke župe sv. Petra i Pavla bio je najstariji hodočasnik. Unatoč osamdeset jednoj godini života bez ikakvih poteškoća podnio je gotovo dvodnevnu vožnju autobusom, koliko je samo u jednom smjeru trajalo putovanje. Bio je to njegov deveti pohod jednom od najpoznatijih marijanskih svetišta u svijetu.

Od Svetе zemlje do Meksika

– Prvi put sam u Lurd bio prije 11 godina, kada sam imao 70 godina. Tada mi je umrla supruga pa sam s unukom otišao na svoje prvo hodočašće izvan Hrvatske. Imam dobar razlog za hodočašće, pogotovo u Lurd. Kada sam bio mlad, tako sam se jako razbolio, imao sam upalu pluća, da sam čak dva puta, u 21. i 22. godini, primio posljednju pomast.

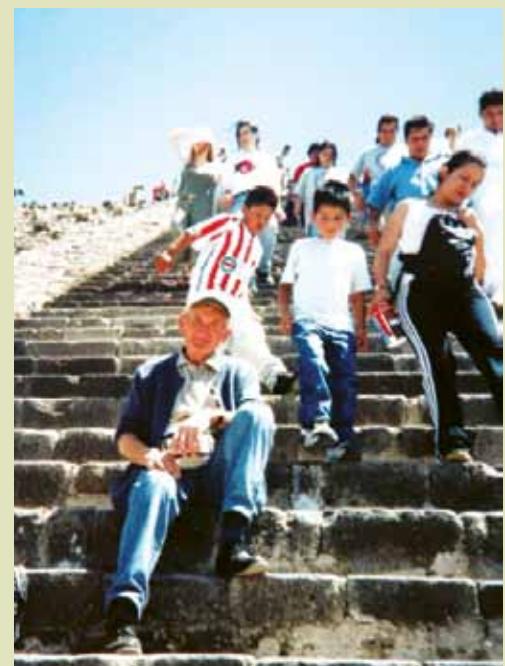
Dao mi ju je pokojni kaptolački župnik Paus. On mi je tada dao i medaljicu Gospe Lurdske kojoj je on hodočastio. Zavjetovao sam se da će, ako ozdravim, jednoga dana otići u Lurd. Sretan sam što sam taj zavjet mogao ispuniti – ističe Adam koji je cijeli život proveo radeći na svojem poljoprivrednom imanju, a unazad godinu dana stanovnik je požeškog Doma za stare i nemoćne.

A nakon Lurda Adam je odlučio posjetiti i mnoga druga poznata svjetska hodočašnica mesta. U posljednjih 11 godina bio je na čak 18 hodočašća izvan svoje domovine. U Lurd je tako bio devet puta, u Fatimi šest, a u Rimu četiri puta. Posjetio je Poljsku, domovinu pape Ivana Pvala II., Gospu Guadalupsku u Meksiku, najpoznatije američko marijansko svetište te Svetu zemlju i Egipat.

Još jednom u Svetu zemlju

– Volem i putovati i dok god budem mogao, ići ću na hodočašća. Imam želju da još jednom, ako Bog da, posjetim Svetu zemlju, ali i Lurd i Fatimu. U ta dva marijanska svetišta posebno su me se dojmlili mir i tišina, a u Lurd i mnoštvo bolesnika koji tamо dolaze iz cijelog svijeta – kaže Adam koji se još nije izgubio ni na jednom hodočašću unatoč tome što ne zna ni jedan jezik osim hrvatskog.

Obišao je Adam i mnoga hrvatska marijanska svetišta, a neizostavno je hodočašće u Voćin, središnje biskupijsko svetište, kao i nedjeljni odlazak na svetu misu. U Domu je osim toga uključen i u molitvenu zajednicu koja svakodnevno ima svoj sat molitve. Redovno čita vjerski tisak, a posebno biskupijski list Zajedništvo.

Na biciklima hodočastili u marijanska svetišta

Desetak vjernika novogradiške župe Kraljice Svetе Krunice zajedno sa svojim župnikom vč. Jozom Jurićem 7. kolovoza biciklima se zaputilo na hodočašće u 160 kilometara udaljeno nacionalno marijansko svetište Mariju Bistrigu. Nakon što su, također biciklima, već hodočastili Gospu od Utočišta u Ajmaš i pritom prevalili put od 170 kilometara, u marijanska svetišta Požeške biskupije, Voćin i Pleternicu, kao i u više mjesta novogradiškoga kraja, željeli su poći na ovaj način i „Duši duše Hrvatske“. Kako je istaknuo vč. Jurić, „molitvom i pokorom žele se zauzeti za svoju župu, grad Novu Gradišku i za hrvatski narod da i u ovim vremenima previranja spoznaju prave vrijednosti i za njih se bore, a na

Snimila: Ivanka Herceg